

ВИДАЄ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's

League of America, Inc.

909 N. Franklin Street

Philadelphia 23, Pa.

Березень

3

March

1960

Т. Шевченко:

Портрет Марії Максимович

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XVII. БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в США й Канаді
від січня 1959 \$4.00
Піврічна передплата \$2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодинокое число 45 центів

Зміст:

Т. Шевченко: *
Українка на рідних землях
Н. Климовська: Віднайдений шматок
рідної мозаїки
С. Жук: Марія Заньковецька
В. Охримович: „Курорт“ Лукіянівка
В. Драч: Моральне виховання
Н. Каменецька: У білому царстві
М. Нижанківська: Два листи
Л. Бура: У сфері мистецького слова
О. Соневицька: Найцінніший дар
А. М.: Родинне свято
Цьопя: Минулись мясниці
Анкета М.М.М.
Об'їздка делегаток СФУЖО
Л. Вертипорох: Зустріч Олени Лотоцької з жіноцтвом Торонта
Резолюції Союзу Українок Австралії
Л. В. Кермес М.М.М.
Свято св. Миколая в Каракасі
Ч. Ч.: Добір назв
Р. Коцик: Городничє зняряддя
П. Кізко: Грім
Г. Чернобицька: Пролісок
Я. Коллас: Батьківщина
Н. Наркевич: Оксанка
Л. Бачинський: Шевченко і діти
В. Вовк: Вітражі

На обгорті:

Портрет Марії Максимовичевої
кисти Тараса Шевченка

OUR LIFE

VOL. XVII. MARCH No. 3

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:

Mrs. Lewka Romanuk
1252 Broadview
Toronto, Ont.
Canada

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

„Library & Book Supply“
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

Своєчасно внесена передплата
дає здорову фінансову підставу
видатництву.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1030 — 930 літ, як князь Яро-
слав Мудрий розпочав похід проти
Польщі і відбив червенські городи,
які його брат Святополк відступив
був своєму тестеві Болеславу. Ра-
зом із братом Мстиславом він за-
йшов глибоко у Польщу.

1600 — 360 літ, як гетьман Са-
мійло Кішка перебрав булаву пі-
сля розгрому над Солоницею у
1656 р. Він дійшов до згоди з ко-
ролівським урядом і козаки взяли
участь у походах на Молдавію й
Лівонію.

1880 — 80 літ тому відбулось у
Львові перше всенародне віче при
участі двох тисяч селян із допові-
дями про політичне становище, е-
кономічні справи й шкільництво;
це була перша вдала спроба наро-
довців зв'язатися з народними ма-
сами.

*

1930 — 30 літ, як у Києві по-
мерла Францішка Вольська. Похо-
дила з роду Лехно-Васютинських
і належала до гурту поляків укра-
їнського походження, які жили й
діяли для української культури.
Ф. Вольська оснувала журнал для
дітей „Волошки“, писала дитячі
оповідання. Була співосновницею
Громади Українців-Католиків у
Києві.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У списку осіб, що демонструва-
ли народне вбрання на Вечорі
Фолкльору 43 Відділу США у Фи-
ладельфії, пропущено прізвища пп.
Ярослави Оранської, Христини О-
зарків і Зірки Бернадин. За недо-
гляд перепрошуємо.

У дописі п-ні Єви Корпало про
ювілей 50-ліття подружжя п-ва
Хомів в Асторії пропущено згадку
про те, що заходами їх внучки Та-
ні і її чоловіка Йосифа Кеннеді на
столі ювілятив пишався коровай і
кошики квітів. За недогляд пере-
прошуємо.

Редакція „Нашого Життя“

Відновлюйте вашу передплату
вчас, чим досягнете миле почуття
упорядкованості, а видавництво
зрівноважений бюджет.

Тарас Шевченко

Українка на Рідних Землях

Це була тема головної доповіді на недавньому Конгресі СФУЖО. Чому повертаємось тепер до неї?

Вимагає цього послідовність нашої співдії у великому змагу за „єдність українки у цілому світі“.

Мусимо пізнати постать і дію не тільки жінки, але саме українки на рідних землях. В її поставі й ментальності проходять великі переміни. Не сміємо знехтувати й найменшої ризику, що нам щось говорить про неї, інакше відстанемо від шляху, яким вона прямує й не зможемо їй допомогти. А тієї допомоги вона чекає від нас.

Мусимо зглибити життя українки на рідних землях. Побачити її у щоденній боротьбі за хліб, у змаганні до освіти, у плеканні народного мистецтва, у висуванні нових талантів. Мусимо доглянути її змагання за вдердання українського обличчя, за збереження сім'ї, за постійне горіння домашнього вогнища, за національне виховання своїх дітей та збереження віри й предківських звичаїв. Це не парадокс, але втішаюча дійсність, хоч чітко замаскована перед ворогом лютим.

Уважна обсервація советського побуту вказує на її успіхи. В умовах советського навантаження її щоденна праця, опанування навіть непосильних фахів та всебічної освіти вказує на здоровий корінь української нації. Правда, в нестримному поході наїздника — дігнати й перегнати західний світ — це замасковується всесоюзним надбанням. В галасливій пропаганді СРСР не можна відрізнити окремої відрубності осягів України. Глибоку й литому культуру нашого народу насильно втискають у всесоюзну, а радше московську скарбницю, навіть наладнуючи культурний обмін.

Але в цьому поході ми повинні доглянути суттєві риси. Те, що тепер потрясає її, підкопуючи основні сили нашого народу — як русифікація шкіл, переселення на цілині землі, утруднення доступу до вищої освіти. Але й те, що колись, у майбутньому принесе йому користь, як широке придбання фахів, осяги в спорті, нові мистецькі таланти. Все те доповнюємо відомостями з листів, що говорять поміж рядками. Українка на рідних землях змагається, виростає, а все таки залишається собою!

* *
* *

Бували війни і військовії свари:
Галагани, і Киселі, і Кочубей-Нагаї
Було добра того чимало!
Минуло все та не пропало, —
Остались шашелі: гризуть,
Жеруть і тлять старого дуба...
А од коріння тихо, любо
Зелені парості ростуть.
І виростуть. І без сокири,
Аж зареве та загуде,
Козак безверхий упаде,
Розтрощить трон, порве порфиру,
Роздавить вашого кумира,
Людській шашелі! Няньки,
Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола святого,
І вас не стане. — Будяки
Та кропива — а більш нічого
Не виросте над вашим трупом.
І стане купою на купі
Смердячий гній, — і все, те все
Потроху вітер рознесе,

А ми помолимося Богу
І небагатії й невбогі.

2. листопада 1860

Наші Проблеми

ВІДНАЙДЕНИЙ ШМАТОК ВЕЛИКОЇ МОЗАЇКИ

(Міркування з приводу Вишиваних Вечерниць)

Культурні народи вмiють зберігати свої традиції історичного вбрання і надають цьому велике значення. В Англії, наприклад, можемо бачити монарха в шотландській спідниці, а в Німеччині видатного політика в коротких, шкіряних тирольських штанах. Подібних прикладів можна подати безліч.

Це не значить, щоб ми парадували тут у гуцульських киптарях чи постолах, які для теперішнього життя зовсім невідповідні. Але треба, щоб ми знайшли властивий підхід до цього скарбу нашої старовини, яким є українська народня вишивка. Адже українська людина — це вічний шукач. Одні нехтують цим самоцвітом, признаючи тільки чужі скарби сумнівної вартості. А другі так безкритично закохані в нього, що зловживають ним на кожному кроці. Їх треба вважати „розгубленими“, ще більше ніж „загубленими“, як каже др. Шлемкевич.

Як знайти цей шлях — і де його шукати?

Важко в одній журнальній статті все охопити. Тому торкнемося тут тільки, так би мовити, „мистецькості“ пристосування вишивки до модерної суконки. Вишивка, хоч служить тут як засіб

декоративний, мусить бути в цьому випадку оригінальна в розумінні збереження її мистецьких принципів. Тобто, висловлюючись простіше, не можна в узорі мішати, скажімо, „гуцульської смерічки“ з полтавським „дубовим листячком“, так як і цілих узорів з різних наших земель на одному тлі, чи пак суконці, яка творить тло для вишивки. Не вільно також „перестаратись“, тобто „передобрити“, міняючи краски взірців *ad libitum* тощо. Без сумніву, що й вишивка еволюціонує, підлягаючи постійним непомітним майже змінам але з цим треба бути дуже обережним, залишаючи цей процес самим вишивальницям на рідних землях, тобто народним мисткиням, які продовжують його сотнями років.

Підбір взірця, що тісно в'яжуться з красками, мусить гармонізувати з тлом (білим, сірим і т. п.).

Ми розуміємо, що мистецьке розв'язання, яке крім інших моментів, має на меті ритмічне розташування, погодження гапту з вишивкою, викликає деякі ускладнення, з якими не всяк може упоратись. Тому найкраще в таких випадку порадитись знайомого мистця, що напевно радо вискаже свою думку.

Прикраси голови, рук і шиї по-

винні мати також стиль народнього мистецтва. В загальному найважливіша річ знати добре свою фактуру, вмiти підібрати до неї модель суконки, беручи до уваги й свій вік. Уживаючи шмінки, зберігати завжди мистецьку поміркованість, що є властивістю доброго смаку й певного стилю. А стиль — це людина, — кажуть французи (*le style c'est l'homme*).

На кінці хочу торкнутись другого українського декоративного засобу в модерній суконці, а саме мальованки, що наслідують вибірку. Маю тут на думці суконку з ручно мальованим орнаментом. Можна вживати до нього всіх матеріалів, крім вовняних, з тим, що на темному тлі малюємо яскравими красками і навпаки, але тому, що в цьому випадку входить у гру побудова орнаментальних композицій, від яких перше враження має гирішне значення, та й ще тому, що не кожна жінка має вроджений мистецький хист, — найкраще передати це в належні руки.

Знаю з досвіду, що суконка така кидається в око і дуже мило вражає. Я зробила такий експеримент з однією моєю суконкою, в якій уперше показала серед американської еліти з нагоди відкриття останньої мистецької вистави в Пеннсилвенській Академії Мистецтв. У зв'язку з численними запитами визначних американських жінок щодо походження орнаменту, я мала нагоду непомітно перепачкувати „пропаганду“ про українське козацьке барокко. Завдяки блискучим викладам проф. дра Лужницького з української літератури на Пеннсилвенському університеті, я знала про барокко „на бляшку“, крім того це була тема мого іспитового конспекту.

Закінчуючи свою скромну статтю, хочу відмітити, що зорганізоване українське жіноцтво вже поробило в цьому напрямку певні кроки. Цього року молоді адепти образотворчого мистецтва переглянули моделі Вишиваних Вечерниць у Філадельфії і подали до них свої завваги. А оце захопило мене висказати свої міркування пером у нашому журналі.

Ніна Софія Климовська

ДО ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ В ЗДА

Цьогорічний перепис населення ЗДА має для всіх громадян українського роду, що живуть у ЗДА, виняткове значення.

Оце вперше, у висліді відповідних старань УККА, громадяни українського роду мають право вписувати у відповідних рубриках списового аркуша Україну, як країну походження й українську мову, як розговірну, незалежно від того в якій частині її народилися. Офіційно визнано право вписувати УКРАЇНА і тепер не може бути сумніву щодо країни походження, як воно було дотепер, коли нам вписували „Австрію“, „Росію“ чи щонебудь іншого.

Наш обов'язок скористати з того права й подбати, щоб у цьому переписі населення ЗДА була офіційно стверджена, а згодом проголошена справжня кількість громадян українського роду.

Екзекутива С У А

Марія Заньковецька

(До 100-ліття з Дня її народження)

Дня 4. жовтня 1934 р. навіки закрила очі українська геніяльна акторка Марія Заньковецька (Адамовська). А дня 20. лютого 1960 проминуло 100 літ від дня її народження.

Минуть віки поки доля подарує знову нашому народові, рівну їй творчими здібностями, артистку. Не тільки друзі, але й запеклі вороги нашого народу схилили перед нею своє чоло.

Відомий ворог всього українського, славетний російський театральний критик Суворін, у своїй книзі „Хохли й хохлушки“, присвяченій українському театрові, писав про М. Заньковецьку: „М. Заньковецька стоїть на багато вище від Сари Бернар. М. Заньковецьку можна порівняти лише з двома акторками світової слави — Елеонорою Дузе і великою японською артисткою Садо Які“.

Це він, Суворін, як той біблійний змії, спокушав М. Заньковецьку перейти на російську сцену. Але всі спокуси пройшли мимо М. Заньковецької — вона родилася, цвіла і буяла у своїй творчості, як казкова квітка тільки на сцені українського театру.

Навіть запросини російського імператора Олександра III, для якого давав спеціальну виставу Український Народний Театр, — перейти на російську імператорську сцену, не спокусили М. Заньковецької, М. Кропивницького, М. Садовського, П. Саксаганського. Вони лишилися до віку вірними дітьми свого народу.

В історії розвитку мого мистецького шляху були золоті дні моєї творчої праці. До таких золотих днів, безперечно, належать дні праці над скульптурним портретом М. Заньковецької.

Коли чарівно-усміхнена М. Заньковецька лежала в труні в конфе-

ренц-залі Української Академії Наук у Києві, а з хорів линули жалобні звуки Шопенівського ревієму, в моїй голові народилася думка створити трагічний образ.

Ідея, яку я поклав в основу портрету М. Заньковецької, була да-

стина, що має піти в кам'яну брилу.

Праця над портретом була сповнена глибоких переживань. Коли я відкрив ніздрі скульптури Заньковецької і вона вдихнула повітря — я почув посвист повітря і здриг-

Марія Заньковецька — Різьба Сергія Жука

Ukrainians in the free world celebrating the 100th anniversary of the birth of Maria Zankovetska, great Ukrainian actress

ти образ трагедійної акторки, яка переживає власну драму. Композиція задумана як момент високого трагічного напруження — обличчя зі стягнутими бровами, розширеними ніздрями, з розтягненими устами, готовими до плачу. Високо піднесені плечі стиснутих рук утворюють глибокі ямини над дужками, руки відведені на бік від тіла, їх нема, вони непотрібна ча-

нувся від несподіванки. Коли я розкрив їй очі і вони глянули, блискучі від сліз, я плакав разом із нею.

НОВИЙ ЖУРНАЛ

У січні ц. р. став виходити у Вінніпегу журнал Союзу Українок Канади п. н. „Промінь“. Журнал обіймає вісті з жіночого руху та життя організації.

„Курорт“ Лукіянівка *)

Важкі, тюремні дні воліклись безнадійно поволі, мов сані по грязьким болоті. Воліклись тижні, місяці, сповнені безмежною тугою за вільним світом, за дорогими особами... Жаль за кожною безповоротно втраченою годиною родив у душі пекучий бунт. І часто в хвилинах відчаю родилось непереможне бажання вирвати серце і жбурнути ним далеко — щоб тільки не відчувати цього нестерпного печення туги й жалю.

Христина переживала це все подвійно, сама одна в чужому середовищі. Польки, єврейки й одна німка — це її товаришки недолі. У камері потворились самовільно різні гуртки, відповідно до рівня заінтересувань. Залишилось лиш кілька „самітних“, до яких належала також Христина. Настрій у камері прикрій, нервозний — часом невинна балачка переходить у прикру суперечку, інколи в різку колотнечу.

Безділля і брак вражень робить людей забобонними. Оповідання „пророчих“ снів стало в деяких уже манією. І так коли пані Ядвіга, дідичка з Волині починала врочистим голосом:

— Снились мені зелені яблука — у камері зривався крик.

— Перестаньте мучити нас своїми снами! Досить уже того! — Були вже костели, черевики, відкриті ворота... і що ж? Сидимо, як сиділи і ніхто не вийшов на волю!

— Не шуміте, здесь нельзя громко разговаривать — упоминае дижурний крізь „вовчок“ (віконце у дверях) — а то позову начальство.

— Зови собі і самого чорта! — кричить схвильована Марися, крамарка з Перемишля. — Держать нас не знати за що, скоро буде вже три місяці, як ми тут! На переслухання нас не беруть, хандра мучить душу, а від безділля і важких думок дур людини чіпляється. А він тут — не шуміте! Що маємо робити?

*) Продовжуємо картини шляху советської жінки-в'язня. Гл. Наше Життя — чч. 3, 6, 8, 11, 1959.

— Не хвилюйтесь, Марисю, — успокоює її солодким голосом Буня, мала, патлата єврейка з Белза. — Миж провинилися проти закону переходячи кордон. І тому мусимо відпокутувати. А советська влада справедлива, ви ж самі бачите, як про нас тут дбають. Маємо ліжка, хоч по дві на одному, все ж таки не на мокрій долівці, як то було в Польщі.

— І на прохід ходимо щодня і в „баню“ ведуть нас що десять днів, — допомагає Буні руда Берта з Лодзі.

— І „паращу“ маємо, яку двигаємо з парадю щоранку до виходку і двічі денно дістаємо вонючу колотюху з риб'ячими остями і листком капусти, — перебиває глумливо висока, худа Ірина зі Львова, перекирвляючи голос Берти.

— На харч не нарікайте, — упоминає іронічно глибоким альтом Стефа, молода студентка з Варшави. — Адже ж пані з „Гуртка Господинь“ доживляють нас різними смаколиками... Аж млісно робиться, слухаючи цих найновіших куховарських приписів, бо ж кишки аж скручуються від голоду!

— А про музику забули? — питається здивовано Ніна, жвава брюнетка з Кракова. — Отой концерт із труб, що „виводить на беріг Катюшу“ — це ж теж один із засобів, щоб приголомшувати в'язнів...

— На монотонію не можна нарікати, — сміється глумливо Бронка, вчителька з Познаня. — Все діється щось у камері. То роблять ревізію, щоб забрати нам голки, пороблені з риб'ячих остей чи фігурки, виліплені з хліба, в які наша мовчазна Христина вкладає всю свою душу. То знов шукають за картами, що зроблені з цигаркових гільз і тоді в „батьківщині всіх трудящих“ наша ворожка довший час є „безробітна“...

— Ворожба ваша не важна! Важне те, що вранці на „проверці“ запевнив нас начальник, що „скоро розглянуть наші дела“ — пригадує Берта.

— Він так нас щоранку запев-

нює, від коли нас тут привезли, — кидає в сторону Берти Ірка.

— Ви балакайте собі, що хочете, але я почуваю себе тут добре, прямо, як на „курорті“ — віддвши грубі уста твердить пелехата Буня.

— Щоб ти в тім „курорті“ залишилась до самої смерти, — цідить поволі слова крізь затиснені зуби Марися.

— А щоб ти знала, що краще живеться тут у тюрмі, як на волі у твоїй панській Польщі, — верещить груба Рахилія з Бохні. До неї долучився цілий рій, що став нарікати на важке життя в Польщі, перемішуючи це прокльонами та глузуванням із трагічного закінчення війни.

— От знову почали, — звернулась до Христини Лена, молоденька німкиня зі Стрийщини. — Тільки цим разом знайшли іншу жертву... А мене з нелюдськими вчинками Гітлера залишили в спокою...

Христина знає, що єврейки докучають Лені. Молода, нервова Лена не може опанувати себе, а часті суперечки між ними ще більше підірвали їй нерви.

Лена обгризає нігті і нервово крутиться на ліжку.

— Подивляю вас, Христино, — говорить розгублено. — Як це ви вмієте мовчати й не даєтесь спровокувати їм? Адже вони не раз зачіпають і виливають грязюку на все, що вам святе!

— Лено, щоб оминати цих суперечок, коли ранять ваші національні почування та знущаються з вашої людської гідності, — роздумує вголос Христина — найкраща зброя — мовчанка! З такими противниками не виграєте! Ви, Лено, мусите опанувати свої нерви, — продовжує твердо Христина, — мусите відмовчуватись на кожну провокацію. Ви ж бачите, як тут усі наставлені до вас! Будьте певні, що деякі вашу балачку передадуть далі з відповідними коментарями на вашу некористь. А перед нами ще слідство, Лено, і ми мусимо ошаджувати наші нерви для сильнішого противника, як цей тут у камері.

На виховні теми

Віра Драч

МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

Відірвані від рідного ґрунту, живучи на чужині, що має відмінний від нашого хід життя, ми щоденно відчуваємо, як наші діти все глибше й глибше сприймають цей спосіб життя, часто з його від'ємними, а іноді й аморальними проявами.

Майже всіх без винятку батьків непокоїть питання: „Що робити, щоб діти наші й тут росли морально здоровими, не попали на хибний життєвий шлях?“ Журяться цим і наші виховні організації та й багато людей, що хоч самі й не мають своїх дітей, але їм на серці лежить добро нашого суспільства, майбутнє нашої нації. Справу морального виховання дітей мусить взяти на себе в першу чергу **родина**. Велика й відповідальна це праця, але коли батьки мають певно окреслену мету виховання, коли вони забезпечили свій авторитет серед дітей, коли в родині є міцний порядок життя-режим, то й ці труднощі подолати можна.

Основою всього виховання в цілому повинна бути **християнська віра й християнський світогляд**. Наступ безбожництва й злочинні дії вулиці непомітно, але послідовно виказують свій згубний вплив на наших дітей і молодь. Ми мусимо протиставити їм науку Христа й Його Апостолів.

Уже в найменшому віці діти повинні знати, що люди все мають від Бога, що Він наставляє на все добре, що найменший злий вчинок є гріх. Звичайно, жадні настанови й вимоги батьків не допоможуть, як не буде в родині постійного живого прикладу-життя згідно із Божими Заповідями, по релігійних обрядах і традиціях нашого народу.

Необхідно вже змалку привчати дітей молитися (за прикладом батьків), ходити до Церкви, але це може лишитися тільки зовнішнім виявом релігійності. Коли в родині буде все спрямовано тільки на зростання багатства, іноді й нечесними шляхами; коли не буде

любви до ближнього, а тільки постійне осуджування й ворогування; коли не буде милосердя до потребуючих і намагання допомогти їм; коли не буде довір'я й правдивості між старшими членами родини, а пануватиме злоба між ними — марні тоді всі заходи в релігійному й моральному вихованні дітей.

Для поглиблення розуміння вимог християнства діти мусять вивчати основи релігії під керівництвом Церкви й священників.

Щоб прищепити дітям складники християнської моралі, треба виробляти в них позитивні риси.

Необхідною рисою характеру людини має бути **правдивість**. Діти в дошкільному віці інакше, як дорослі, розуміють оточення. Вони одухотворяють неживі речі — вбачають у своїй лялі, в своїй конячці чи зайчику живі істоти й розмовляють з ними, як з живими. Це дитяча фантазія-неправда в нашому розумінні, але тут вона корисна, бо таким шляхом дитина глибше пізнає своє оточення.

Є діти з дуже розвинутою фантазією і в шкільному віці. Вони будуть оповідати про якусь подію з неймовірними додатками. В таких випадках треба дитину зупинити й радити пригадати, як воно було справді — треба привчати дитину відрізняти дійсність від уявленого.

Часто буває й інше джерело неправдивості. Дитина розбила склянку чи тарілку (мама не було дома). Боячись кари, ховає чепреки й з тремтінням чекає, поки мама побачить ці „сліди злочину“. Починається допитування, хто розбив. Діти відмовляються, що вони не бачили й не знають. Попадає всім зраду. А якби діти знали, що мама їх карати не буде, а тільки порадить обережніше тримати речі в руках і не пустувати при тому та ще й додасть, що кожний цент добувається тяжкою працею мами й тата, то діти самі

сказали б мамі що трапилася така біда, а не крилися і не говорили неправди.

З раннього дитинства ми мусимо виховувати в дітях **чесність**. В одній із педагогічних праць говориться: „Розвинене чуття честі зміцнює християнську гідність людини, посилює її дисциплінованість і сприяє правопорядку в суспільному житті“. Щоб розвинути в дітях це чуття, привчаймо їх додержуватися своїх обіцянок, дбайливо виконувати свої обов'язки, бути справедливими, не привласнювати чужого, не ошукувати нікого, не користуватися чужою працею, бути відвертими.

Батьки зобов'язані пильнувати розвитку чесності в дітей. Вони не повинні нічого ховати під ключ, але ж мусять привчати їх нічого не брати без дозволу, хоч воно й стоїть на видному місці та дриваблює дітей. Можна сказати дітям, що вони можуть це брати тоді то й тоді то і в такій то кількості, але ні в якому разі не брати по секрету.

Як ви даєте дитині гроші, щоб купила для вас щось у крамниці, обов'язково перевіряйте й крам і решту грошей і то так довго, поки ви не впевнитесь, що дитина вже засвоїла собі засади чесності. Та й надалі не зашкодить хоч часвід-часу повторювати таку перевірку.

Іноді дитина заявляє: „А решта буде мені...“ Треба домагатися звороту: „Ні, ти мені віддай, а як тобі на що треба, скажи. Я буду бачити, чи треба тобі на те дати й чи можу я дати“.

Не можна дозволяти, щоб діти витрачали гроші на те, що тільки їх захочеться, не можна й купувати їм усе, чого вони бажають. Не можна потурати, коли дитина (хоч і в старшому віці) говорить: „Он, у такої то є стільки чудового одягу чи капелюшків (чи інших речей), а в мене нема — я теж хочу мати такі“. Заздрість! Це почуття треба гасити в самому зародкові. Батьки самі знають, які речі необхідні дітям, коли й скільки їх купити, що „через верх“, то шкідливо, то марнотравство. А діти вже змалку мусять розуміти, що в родині, крім їхніх особистих потреб і забаганок, є ще багато (Докінчення на стор. 8)

У білому царстві

Ще далеко було до початку Зимової Олімпіади, коли я надумалась оглянути ті засніжені простори в горах Сієрра Невада, де збудоване олімпійське селище. Одного прекрасного дня вирушили ми автом (це ж тільки три і пів години їзди!) зі знайомою родиною лещетарів. Адже що „вікенду“ туди з'їжджаються хмари!

Проїжджаючи спершу погідну рівнину, якої краєвиди мінялись — то зеленими лісами, то соняшними луками — ми поступово підходили вгору. Ставало холодніше і що далі почали показуватись клапті снігу поміж деревами. На обрії зазначились ніжним зигзагом верхи гірського пасма. Терен щораз більше підносився і поволі в'їхали ми в чарівне, біле царство снігу.

Не можна уявити собі кращого місця для зимового спорту, як оце Скво Веллі! Простора долина, округлена верхами гір з лагідними або й стрімкими схилами. Розбудована в короткому часі й великим вкладом гроша, вона дає спортсменам усяку можливу вигоду. Всі будинки примінені не тільки для вжитку їх, але й достосовані до гірського краєвиду. Однією з таких ультрасовісних споруд — це Ледяна Арена на 8.500 місць, яку можна при допомозі різних технічних улаштувань ще поширити. При вході до спортової оселі вітають бас гігантські білі статуї — зображення змагунів у різних позиціях.

Як кожного „вікенду“ — й тепер тут вешталось багато спортивного народу. Приглядаючись гуртові лещетарів біля підйімального, що мав доставити їх на верх гори, я завважила, що між ними багато жінок. Свіжі, вітром обсмалені личка дівчат гарно відбивали від кольорового спортивного вбрання. Це насувало мені думку розвідати, яка кількість жіноцтва бере участь у цих Олімпійських Ігрищах.

Із звідомлень, які досі появились, виходило, що в групі американських лещетарів має бути 8 чоловіків і 6 жінок. Найчільнішою з них є 21-літня Пенні Пайнт, на яку ЗДА покладають велику надію. У ковзанярському спорті вибиваєть-

ся на перше місце 20-літня Керол Гейс із Нью Йорку. У цій ділянці американці сподіються, що будуть мати кращі успіхи. У лещетарстві важко буде їм перемогти змагунів Швайцарії, Австрії й інших країн із довголітньою традицією. Знамениту представницю вислала Австрія в особі 16-літньої Травдль Гехер. Спортсменки Західної і Східної Німеччини погодилися висла-

ти спільне представництво, чим продемонстрували свою національну єдність. Чільною жінкою-лещетаркою є тут Айді Бібль. Канада має аж трьох видатних лещетарок — Анну Гегрейт, Ненсі Галланд та Елізабет Грін. У склад лещетарської групи Швеції входять дві жінки — Ельза Ейнарсон і Христина Шерлінг. Франція й Італія прислали теж по одній — Пію Ріва й Тересу Ледюк. Чи Швайцарія зможе вислати свою найкращу лещетарку Мадлен Шамо-Берто ще невідомо, бо вона ушкодила собі ногу під час вправ. У ковзанярському спорті Голляндія покладає надію на свою чемпіонку в фігурному бігу Сіонке Дійстра, а Фінляндія вислала аж трьох.

Найбільш численна група, що запроєнтована на Олімпіади — це советська. Складається з 76 змагунів і 45 службовців. Який тут відсоток жінок, трудно довідатись. Подано кілька жіночих прізвищ, що вибиваються в бігу на леді: Лідія Скоблікова, Тамара Рилова, Валентина Стеніна, Наталія Дон-

ченко. Хто вони і звідкіля походять — невідомо.

Але і в інших представництвах натрапляємо на українські прізвища. У складі жіночого гурта, що був призначений на Олімпіаду, стрінула я Жанну Омеленчук із Дікетур, Миш., але вона чомусь відступила.

У цих всесвітніх спортивних ігрищах жіноцтво безумовно відіграє важливу роль. Це продемонстровано й у церемоніях Олімпіади. Колишня американська чемпіонка — Андрея Мід-Лоренс з Арізони, яка є тепер тренеркою лещетарок, перейняла олімпійський вогонь на горі Папуз, з'їхала з ним на лещетах і передала його найчільнішому ковзареві Кен Генри.

Каліфорнія, у лютому 1960.

Нат. Каменецька

Із листів до редакції

ДО „КОЗАЦЬКОЇ ГОСТИНИ“

До цього нарису в ч. 11, 1959 дозволю собі зробити кілька завваг. Згадуєте про Івана Петровича Забілу, що був ген. обозним часів Б. Хмельницького. Генеральним обозним був не Іван Петрович Забіла, а батько його, Петро Михайлович Забіла, що посідав цей уряд вже за Самойловича (за Хмельницького він був лише сотником Борзенським). Листи В. Борковського з 1698 р. писані саме до Івана Петровича Забіли, що був його зятем. Єдиний син його, Іван Іванович Забіла, згодом хорунжий Генеральної Артилерії, був тоді ще неповнолітній.

З осіб, згаданих у листі Борковського, генеральний писар — це Василь Кочубей (майбутній генеральний суддя); генеральний хорунжий — Юхим Лизогуб (майбутній Чернігівський полковник), а дружина його — це Любов Петрівна Дорошенко, дочка гетьмана Петра Дорошенка. Генеральний суддя — це Сава Прокопович. Мені здається, що ця подорож Мазепи мала якийсь зв'язок із весіллям його небожа Івана Обидовського, полковника Ніжинського, яке відбулося в Батурині, в січні 1698 р. Дружиною Обидовського була Ганна Васильовна Кочубей, дочка генерального писаря, старша сестра Мотрі.

Олександр Оглоблин

НАШЕ ЖИТТЯ — БЕРЕЗЕНЬ, 1960

Два листи

Е т ю д

Дорогий!

Може Тобі дивно, що я живуци з Тобою й зустрічаючись день-у-день, не можу знайти відповідної нагоди, щоб побалакати. А я не можу рішитись на той крок через свою вроджену несміливість, яка боїться Твого несвідомого, але таки існуючого авторитету. Це властива причина мого невміння виговоритися з Тобою. Зі страху перед Твоею доганою, яка чомусь так легко в Тебе зривається, я сказала б у припливі занадто великої відваги напевне слово повне гіркоти чи досади. Це було б прикро Тобі почути, а ще більше мені, бо пізніш я каялась би за те. Я знаю, що Твоя велика самопевність ховає за собою таку ж несміливість, як у мене, але ти за гордий, щоб до того одверто признатись. Для мене знов жити все під натиском дуже тяжко і це викликає бунт.

Поміж тими бунтами та покорою перед Твоею волею і щасливими припливами взаємного вирозуміння — проходить наше життя. Але я гублю саму себе, свою індивідуальність у тій боротьбі. Я все ж таки люблю Тебе і то настільки, що хотіла б витримати при Твоєму боці, не зважаючи на терпіння, що їх приносить таке дуже незрівноважене життя. Стараюсь вложити в те все, що найкраще в мене, але Ти все чомусь незадоволений із мене, а більш, ніж саму себе, я дати не можу. Іноді мені все таки здається, що я не така вже маловартна, як Ти це окреслюєш, бо в глибині душі Ти іншої думки. Мріється часом про зовсім гармонійне

життя, де не треба було б бунтуватись і де жилось би спокійно й смирно, без дискусій. Може й справді є такі чоловік і жінка, що розуміють мовчки добрі й злі сторони характеру та вибачають собі взаємно з однаковою рівновагою духа? Бувають такі дорогоцінні відтинки часу і в нас, але їх чомусь завжди попереджують великі бурі переживань.

Знайшовся мужчина, що цікавиться мною як людиною і як жінкою і може навіть любить мене. Він поводитьсь лагідно й добре зо мною. Це мені дає прекрасне почуття вартости й значення. Ти ж зрозумієш, що поміж бурями і це мені потрібне. Ти не з'ясуєш собі мабуть того, але Твій песимізм доводить мене до відчаю і нищить мене не тільки фізично, але й морально. Зрозумій мене добре, що немає нічого між ним і мною, чого Ти не міг би знати. В дійсності те знайомство постало на підставі нашої неписаної умови, що кожен із нас має право на своє власне зовсім особисте переживання. Але тому, що він говорив про кохання, мені здається, що я мушу попередити Тебе й не можу промовчати того факту. Я не хотіла б навіть несвідомо обманювати Тебе. Ти маєш право знати все, що діється зі мною і тоді, коли я не вповні свідомо того, що зі мною діється. Але Ти добре знаєш, що можеш завжди рахувати на мене і що я ніколи не заведу Твого довір'я, покладеного в мене так, як я можу числити на Тебе і довір'яти вповні Тобі. Стверджую зі здивуванням, що під час особливих подій, якоїсь кризи, якоїсь біди чи якогось нещастя наше взаємне вирозуміння спонтанно народжується. Ти не смієш думати, що я не люблю Тебе, але ота увага й зрівноваженість другого дає мені відвагу до життя і показує мені вартість моєї власної індивідуальности, яка поруч Тебе майже затратилась.

Кінчаю листа і відчуваю докори совісти, що порушила ним Твій дорогоцінний спокій та що вири-

ваю з творчої праці, до якої відношусь із беззастережною пошаною і для якої я готова принести всяку і найбільшу жертву, що її Ти вимагав би від мене. Мені прикро, що мушу завдати Тобі хоч мимовільно болю і що примушена вирвати Тебе з ходу Твого заздалегідь уложеного щоденного життя. Але бувають хвилини, коли треба говорити і мовчанка була б трусливістю. Не хочу і не можу бути трусом. Мені соромно, що я можу почувати себе нещасливою в такому багатому на переживання, на великі мрії і глибокі думки житті разом із Тобою. Життя — це постійна боротьба і ми боре-мось удвійку, як можемо. Знай, що я завжди буду при Тобі у добрих і злих днях і що те переживання з другим не має аж так великого значення, бо властивим своїм призначенням вважаю — бути з Тобою і так цей лист, що мав говорити про іншого — є тільки правдивим признанням моїх почувань до Тебе, які ніколи не можуть змінитись і перетривають смерть.

Твоя М.

Дорога!

Твій лист потряс мною до глибини душі. Я винен перед Тобою, що не звертав уваги на Твою жертовність, на Твоє самовідречення і брав усю посвяту, як належний трибут. Винен я тим більше, що в припливі неоправданих злих настроїв завдавав Тобі терпіння і може навіть знущався над Твоею безпомічністю, бо внаслідок Твоеї

віри в мене і Твоєї беззастережної любові до мене — Ти не вміла боронитися. Не забувай усе ж таки, що я фізично хвора людина, духово перевантажена всякими починами. Це не є оправданням, але це все ж таки безпосередня причина моїх поганих настроїв. Ти береш усе занадто трагічно й перебільшуєш дуже поважно те, що я говорю. Ти надаєш моїм, іноді необережно й легковажно киненим словам, значення, якого вони в дійсності не мають і забуваєш, що я тільки звичайна людина. Нераз моя фантазія поносить мене і я перебільшую в доброму, чи у злому. Тому не треба Тобі добачувати трагедії там, де властиво діється маленька комедійка життя. Твоя правда, що я на вигляд — деспот, у дійсності несправний і непевний себе хлопчак, який прагне всією силою своєї душі Твоєї підтримки й любові. Пробач мені, коли я іноді тиранізую Тебе і завдаю терпіння, пробач мені за ті сльози, що їх Ти через мене пролила і проти яких я бунтувався всією силою мужеської нелогічності. Тепер я знаю, що Ти не могла інакше — тільки плакала, зацькована моїми неоправданими закидами.

Може я не повинен був ніколи зв'язувати Твоєї долі з моєю. Може якесь трагічне призначення висить наді мною. Передчуття передчасної смерті не покидає мене і я мучуся не тим, що боюся смерті, але тим, що я ще так мало дав, а хотілось би так багато створити і виконати свій обов'язок супроти свого народу та не змарнувати свого таланту...

Щодо Твого переживання, то можу сказати так: якщо воно сильніше та цінніше для Тебе, як моя любов і якщо Ти справді можеш знайти рівновагу духа та спокій при комусь іншому, я не смію стояти Тобі на перешкоді, бо я Тебе люблю більш ніж самого себе і Твоє щастя для мене важніше ніж моє власне. Ти можеш рішити тут, яка сама вважаєш, і я не смію, і не хочу робити Тобі найменшого закиду. Але думаю, що прекрасні моменти нашого спільного життя ніколи не забудуться. Може наші переживання тим гарніші та цінніші, що вирости з боротьби й

страждань, може дві сильні індивідуальності, як Твоя і моя не можуть інакше поступати з собою. Я ніколи не хотів би, щоб Ти піддалась моїй деспотичній натурі, бо навіщо мені така смирна овечка, що не сміє протиставитись моїй волі? Саме це бунтарство мені в Тебе наймиліше, хоча через те життя Тобі й мені легко не укладається, але того змінити не можна. Даю себе в Твої руки, бо знаю, що Ти нераз, потайки, проти моєї волі, напроваджувала мене на правдивий шлях, радилась із моїм лікарем, говорила про мене з товаришами праці, все в намаганні допомогти мені, підтримати мене. Тому я вповні свідомий сили Твоєї любові і вірю, що Ти поступиш так як треба. Вірю, що Ти знайдеш правдивий шлях не тільки для себе, але й для мене. Якщо Ти не надто відчужилася від мене, вернись, бо без Тебе мені не буде життя. Але якщо Ти вже рішена не в мою користь, я прийму вирок із Твоїх рук, який би він не був.

Твій Н.

МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

(Докінчення зі ст. 5)

інших потреб, що батьки тяжкою працею добувають гроші, і шанувати його — привчатися самим бути ошадними.

Часто в родині діти мають свої скарбнички-„банки“. Якщо ми й допускаємо це (краще меншим дітям зовсім не давати грошей), то обов'язково мусимо знати, звідки беруться там гроші. Крім того, діти люблять мати свої скриньки, шухлядки, куди ховають різні дрібні речі. Батьки хоч час-від-часу мають заглянути туди, бо там можуть бути дрібнички, яких у хаті не було. Неодмінно треба довідатися, звідки то взялося. Найчастіше ця „коштовність“ попадає до сховку шляхом обміну на якусь свою особисту, а то й домашню річ. Дитині треба категорично заборонити такі „операції“ й конечно дізнатися, хто тут співдіяв. Тут уже вплив **приятелів**.

Наш обов'язок знати, з ким дитина приятелює, що це за діти, хто їхні батьки, який там лад у родині, які вимоги до дітей. Не зали-

шаймо дітей без уваги. Пам'ятаймо, що чим старшими стають діти, тим більшу й більшу роль в їх поведінці відіграють приятелі. Прояви нетактовності, розбещеності, а то й злочинності — наслідок безконтрольного приятелювання.

Ми мусимо з дитинства привчати дітей відрізнити добре від злого, протиставитися негативним діям, але спокуси бувають надто привабливі. Батьки зобов'язані пильно стежити за такими впливами й своєчасно реагувати на них. Коли в родині є дружні взаємини, довір'я, правдивість, належний авторитет батьків, тоді діти самі розкажуть, що вони роблять і чого хотять від них приятелі. В таких випадках досить буде аргументованої поради батьків, щоб дитина не пішла по шкідливому шляху. Гірше, коли таких взаємин у родині немає, й батьки випадково довідуються про вчинки дітей. Тоді справа складніша: 1. треба негайно ізолювати дітей від такого товариства, 2. не карати фізично, бо буде ще гірше, 3. раз поговорити про ці вчинки й не дорікати більше, 4. дати якийсь яскраве, привабливе зайняття, 5. поступово переключити на приятелювання з дітьми доброї поведінки, 6. спрямувати до виховної української організації.

Ніде правди діти — великої шкоди завдають у вихованні дітей телевізійні програми. Не можна зовсім заборонити дітям дивитися на них, але обмежити час на це як слід. Добре було б, коли б батьки хоч трохи розмовляли з дітьми про зміст фільму, звертали їхню увагу на від'ємні вчинки, осуджували їх і відмічали добрі.

Отже, як не перевантажені батьки заробітковою, науковою чи суспільною працею, вони мусять повсякчас пильнувати своїх дітей, виховувати їхні моральні чуття. На допомогу їм завжди приходять Церква, а за нею — дитячі й юнацькі організації, треба бути з ними в тісному контакті.

Не треба забувати й про школу. Вона, на жаль, тут не своя, а все ж ми мусимо знати, як поводить її й учитися наша дитина, та завжди відчувати впливи шкільного товариства й своєчасно відповідно реагувати на них. **Віра Драч**

У сфері мистецького слова

Коли б ми мали голосувати за те, який жіночий осяг у 1959 р. найбільший, то мусіли б признати його Антології української літератури, що вийшла португальською мовою. Адже твір, що вимагає звичайно поважних фондів і редакційної колегії випустила у світ своїм власним заходом — письменниця Віра Вовк.

Та це не сталося відразу. Чотири роки тому писала нам вона, що зладила переклад творів для Антології. Але це був тільки початок роботи. Бо в дальшому багато людей ще мало її в руках. Перша — це бразилійська поетка Галина Колодій. Це дочка українських батьків, уродженка Бразилії. Вона вглиблювалась у текст, оцінюючи силу перекладу. Дещо легше було з прозою, але трудніше з поезією. Віра Вовк перекладала слово в слово, зазначаючи ритм і рими в символах. А тоді Галина Колодій поєднувала думку зі словами і ритмом (на рими часто не могли зв'язати). Ця праця тривала повних три роки. Галина й Віра переписувались дуже часто, бо жили в різних містах. Двічі довелось Вірі Вовк летіти до Курітіби, щоб переглянути весь матеріал та передискутувати трудні чи сумнівні місця.

А потім сказали своє слово знавці. Спершу оглянули його професори португальської мови й літератури, висловлюючись щодо мови й підбору творів. А потім оглянули матеріал місцеві знавці української літератури, що володіють обома мовами.

У міжчасі вже увійшла в дію третя співробітниця. Це Анна Марія Мурісі, бразилійська малярка. Вона подбала про зовнішнє оформлення Антології, знов у тісному порозумінні з Вірою Вовк. І так твір трьох талановитих жінок — Антологія української літератури португальською мовою — побачила світ.

Та ні, так просто воно не могло відбутись! Ще клопітна фінансова сторінка, що зганяла сон із повік головній ініціаторці. Звідкіля добути грошей? Дещо прислали

друзі з ЗДА й Канади, дещо пожертвували прихильники нашої справи в Бразилії. Але левину частину таки покрила вона сама. Адже українці м. Шикага признали їй літературну нагороду!

А коли народилась ця „дитина трьох матерей“, тоді почались заходи, як вивести її усвіт. Треба зацікавлені славистичними студіями. Около 300 примірників ро-

Vira Vovk

Writer Vira Vovk, living in Brazil, published an *Antology of Ukrainian literature in Portuguese language*

зіслано по бібліотеках і університетах Латинської Америки. Нещо меншу кількість розіслано часописам і літературним критикам. Певну кількість одержали також бібліотеки в Європі. Окрім книгарень у Бразилії взяла Антологію до розпродажі також книгарня в Португалії.

А відгуки? Їх принесли літературні сторінки різних журналів. Найбільше цінна заввага критика Павла Роня в *Diario de Noticias* який зрозумів, що „ціллю книжки є показати дух самостійности в українському народі і підкреслити драму його інтелігенції, яку нищить російський імперіялізм з лівої й правої сторони“. Мабуть, не треба більшого признання для

цього почину молодої письменниці.

Бразилійські журнали відмітили вже давніш видання її „Легенд“. Оці „преніжні картини з глибоким містичним і людяним змістом — це малі самоцвіти, що ними любується око“ — писала Вірджинія Кортес Ляцерда, професор португальської мови й літератури в університеті Ріо де Жанейро. Знов співдіяли три жінки при цій книжечці, бо окрім авторки й відомого нам графіка — переклад робила Марія Тересія де Олівейра.

Ось яким шляхом проникає в світ українська культура. З площини політичної дії, де нам дуже утруднено шлях, пересуваємось у сферу мистецького слова, де шлях відкритий усім, що вміють собі його пробити. Віра Вовк це доказала.

А які її дальші пляни? Її твір „Вітражі“, що є безоглядною критикою сучасної іміграції й міщанського світогляду, починаємо містити. Ця повість уже переложена на німецьку й португальську мови, чекає свого видавця.

А сама авторка? Викладає німецьку літературу в католицькому університеті Ріо де Жанейро. Окрім того вивчає французьку мову в *Alliance Française*.

Недавно тому вона гостювала в ЗДА й очарувала своє докільля безпосередньою щирістю свого виступу. Хоч глибина її думок не всім легко дається, проте їх мерехтливу красу всі відчули. І тому з радістю повітають її твір у „Нашому Житті“, що втішатиме читачок впродовж 1960 року.

Л. Буря

ОСОБИСТЕ

Зприводу важкого горя, що його зазнала голова Контр. Комісії 55 Відділу США в Лос Анджелесі п-ні Анна Наконечна через смерть свого чоловіка Андрія, висловлюємо наше щире співчуття.

Управа 55 Відділу США
в Лос Анджелесі, Каліф.

Найцінніший дар

(Пам'яті Марії Колодій)

Саме минув рік, коли ненадійно покинула нас Марія Колодій. Її ім'я було відоме на Поділлі і там проминула краща частина її життя. Маючи слух і добрий голос, вона все була зв'язана з музичними починами і з такої нагоди 30 років тому вдалось мені її пізнати.

Марія з Юськевичів Колодій усе своє життя цікавилась співом і театром. Ще ученицею виступала в театрі Стадника. В часі визвольних змагань була секретаркою Окружної Військової Команди в Тернополі. Після іспиту зрілості добивалась учительської посади, але польська шкільна влада 18 разів відкидала її зголошення. Так і не довелось їй учителювати на рідній землі. Та коли вийшла заміж за Франца Колодія в Тернополі, кинулась у вир громадської праці. Була активним членом Союзу Українок, читальні Просвіти, Міщанського Братства та т-ва Боян. І коли мені припала честь диригувати мішаним хором у Просвіті, тоді вперше я пізнала її відданість та організаційний хист. Вона була душею цього хору й допомагала в його організації. Ще й сьогодні ця незаступна солістка стоїть у моїй уяві, ніби жива, в першому ряду сопранів. І хоч недовго довелось мені жити в Тернополі, проте її постать вбилась мені в пам'ять і зв'язалась навіки з цим хором і містом.

Тому з такою радістю повітала я її, коли зустрілись ми на цьому терені. Марія Колодій прибула з родиною в 1950 році до Америки. Як усім нам перші роки побуту зійшли на влаштування на новому ґрунті. Але незабаром вона проявила свій організаційний хист. У Джерзі Ситі стала основицею й організаторкою великого Відділу СУА та активним членом Т-ва „Самомоміч“.

Та найбільшою може заслугою цієї непересічної жінки було виховання дочки Оксани. Громадське наставлення вщипила їй уже змалку й коли Оксана закінчила каледж уже на американському континенті, вона втягнула її в ряди своєї організації. Так немов хоті-

ла готувати її на свою заступницю! Ні мати, ні дочка та й ніхто інший у громаді не передчували такого близького її кінця!

І тому найціннішим даром Покійної у скарбницю організації — це ота молода діячка, що є тепер

Марія Колодій
The late Maria Kolodiy co-founder of UNWLA Branch 71 in Jersey City

членом Гол. Управи СУА і містоголовою Окр. Ради СУА в Нью-Йорку. П-ні Оксана Кравченко проявила себе вже успішно в кількох виступах. Треба сподіватись, що буде продовжувати шлях своєї матері — Марії Колодій.

Ольга Соневицька

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Доповнення до звіту

В січневому числі, в рубриці дописів із Відділів, написала п-ні Н. Чапленко про „Зустріч українських письменниць із громадянством Ньюарку“.

Вважаю своїм приемним обов'язком додати, що ідея, композиція, добір стрів, постава та притягнення молодих сил до першої частини „Літературно-Мистецького Вечора“ — це все було діло п-ні Лідії Гладкої.

Ярослава Олесницька
культ.-освітня референтка 28 Відділу

НОВІ ВИДАННЯ

Докія Гуменна: **ЖАДОБА**. Оповідання. Об'єднання Українських письменників „Слово“, Нью-Йорк, 1959. Обкладинку виконав Л. Кузьма. Ст. 218. Ціна 2.75 дол.

Чотири оповідання зібрала авторка у новій своїй книжці. У двох вона переносить нас у Туркменістан, у нові умовини підсоветського побуту. А другі проходять над берегом Дніпра у відомій уже обстановці того ж часу.

В оповіданнях „точиться змаг“ за розвиток жіночої особовости. Хоч рівноправ'я формально досягнуто, проте на місцях праці і в родині ще йде боротьба за його призначення. І хоч із формами боротьби і типами, що їх підбрала авторка не завжди можна погодитись, проте треба цю тему й її обрібку повітати.

Зиновій Книш: ЗА ЧУЖУ СПРАВУ. (Розповідь Михайла Козія з с. Богданівка, пов. Скалат). Париж 1958. Націоналістичне В-во в Європі. Ст. 358. Ціна 3 дол.

Михайло Козій був рядовим польського війська, що відбив польсько-німецьку війну, а потім мандрівку на заслання в Сибірі та похід армії Андерса. Живо переплітаються в його розповіді різні постаті й ситуації. Шляхом цим пройшло багато його земляків і тому опис його являється цінним хронікарським записом. Закінчується вона боротьбою в Монте-Касіно, де полягло багато наших хлопців „за чужу справу“.

Замітною є також одна зустріч в переїзді через Харків. Поїзд полонених спинився поруч в'язнів із львівської тюрми і подорожні могли перегукнутись. Козія вразило те, як бадьоро ці молоденькі дівчата зносили свою долю і як палко вірили „у свій край і свій нарід“. Ця картина світила йому пізніше прикладом в неодній трудній ситуації. **Л. Б.**

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Передплачую вже 8-ий рік журнал Наше Життя і без нього не можу бути.

А. Квітковська

ВИРІВНУЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — БЕРЕЗЕНЬ, 1960

Родинне свято

П-во Анна і Микола Снайчуки
Mr. and Mrs. Nicholas Snaychuk, celebrated their golden jubilee. Mrs. Snaychuk is President of 49 UNWLA Branch in Buffalo, N. Y.

Нечасто воно буває, щоб голова Відділу святкувала 50-літній подружній ювілей! Звичайно втомлена громадською працею скорше вибирає собі менш відповідальний пост. А тут у Бюфало заіснувала така подія. Дня 20. лютого 1960 49 Відділ СВА відсвяткував це свято разом із своєю головою.

Подружжя Снайчуків походить із Медики коло Перемишля. П'ятдесят літ тому молодий Микола Снайчук одружився з Анною Хтій у тамошній церкві Преображення Господнього. Не думала молода пара, що простелиться мандрівка перед ними. Та вже 28. грудня 1912 прибули вони до Бюфало шукати щастя-долі в новому світі. Спочатку доводилось їм працювати в різних місцях, але по трьох роках Михайло Снайчук став займатись купном і продажем нерухомостей. 1920-31 рр. перекинувся на споживчу крамницю, яку

з успіхом провадив. Пробували щастя і на фармі. Але посередництво в продажі нерухомостей таки залишилось основним їх заняттям.

П-во Снайчуки виховали чотирьох синів — Петра, Степана, Андрія й Володимира та діждались 13 внуків і одного правнука. По першій світовій війні п-ні Снайчук іздила з дітьми до Галичини, щоб показати їм свій рідний край. По ліврічному побуті повернулася.

Годиться підкреслити, що обоє ювіляти — люди незвичайно працюючі. Ця їх прикмета не відноситься тільки до їх власної родини, чи майна. Так само рухливі й жертвенні вони й для громади та незвичайно прив'язані до своєї Церкви. П-ні Анна Снайчук була все активною членкою 49 Відділу СВА, довголітньою урядничкою, а тепер головою. Довгі роки вона діє також у Сестрицтві. А п. Ми-

кола Снайчук є активним членом Т-ва св. Імени.

Особливо виразно проявилась їх постава, коли прибувала хвиля нової еміграції до Америки. Тоді п-во Снайчуки допомагали людям, чим могли: то звозили речі зі стації, то вишукували мешкання чи працю, то ввєднували допомогу потребуєчим. Неодна українська родина в Бюфало завдячує їм переборення початкових труднощів.

Подружній ювілей п-ва Снайчуків був святом цілої української громади у Бюфало. А. М.

МИНУЛИСЬ М'ЯСНИЦІ

Минулисі безповоротно. Для одних удатно, а іншим принесли ще більше розчарування. Як звичайно воно в житті буває...

Танцювали всі, від наших найменших аж до гонорових „радників“ і „матрон“. Тому й згадувались давно минулі часи із добрими формами та змістом. Не так то колись бувало... Гей, гей! Дівчата не продавали „петрушки“, не сиділи самітні чи не танцювали самі з собою. Комітетові, хоч падали з ніг, проте добре пильнували, щоб запрошені гості, часом із далекої провінції, гарно бавились — бо це було реклямою для балю чи вечерниць на майбутнє.

Тепер не ті часи! Американізуємось дощенту і то якраз в найслабших напрямках американського побуту. На забавах танцюють тільки ті дівчата, що заздалегідь подбають про партнера. Це дивно вражає навіть на забаві Пласту, СУМ-у чи ОДУМ-у, — молодечих організацій, яких завданням є дружня ввічливість та співпраця. Але мода є модою, нічого не вдієш... На весіллях навіть перевелась почесна роля дружбів, що солідно відробляли свій „гонор“. А тут засядуть за головний стіл, а потім бавляться тільки з дружками.

А вже бідні „дебютантки“! Котра вже успіла придбати собі асисту заздалегідь, то гарно згадує цей перший свій виступ. А котра не була така зарадна, то як на балі інженерів у Філадельфії „петрушкує“, дарма, що репортер із „Америки“ назвав це „балем нашої еліти“...

Ще мушу зачепити Ікера зі „Свободи“. Його плян — заступити академії вечерницями — несогірший. Тільки як тоді змобілізувати до танку сильнішу половину людського роду? Бо якже

У СПРАВІ ВИЇЗДУ НА КОНГРЕС В ІСТАМБУЛІ

У відповідь на наш заклик у попередньому числі вже відгукнулись деякі Відділи. Ми дуже раді, що наше членство зрозуміло вагу нашої участі в конгресі Міжнародної Жіночої Ради. Це найвища жіноча трибуна у вільному світі, яка висуває ключі жіночої праці і надає їм напрям. Тому наша привабливість і контакти там дуже побажані.

Не без значення також зв'язок із жіноцтвом Туреччини, що його можна буде нав'язати. Тому привабливість членки Союзу Українок Америки на цьому конгресі конечна.

На висилку делегатки Централі США не має окремого фонду й тому звертається до Окружних Рад і Відділів США, щоб підтримали цей виїзд своїми пожертвами.

Екзекутива США

НА ТЕРЕНІ США

У найближчому часі Відділи зголо-сили такі імпрези:

- 3. березня — 1. лекція вих. цикло „Вих. значення християнського світогляду (д-р К. Вагилевич) — Окр. Рада США в Дітроїті.
- 5. березня — Свято Ольги Басараб — 26 Відділ США в Дітроїті.
- 6. березня — Свято Жінки-Героїні у Клівленді — Окр. Рада США.
- 6. березня — Свято Жінки-Героїні у Трентоні — 11 Відділ США.
- 6. березня — Свято Жінки-Героїні у Пассейку — 70 Відділ США.
- 6. березня — Свято Жінки-Героїні у Шикагу — 22 Відділ США спільно з іншими жіночими організаціями Шикага.
- 6. березня — 2. лекція Виховного Семинара для матерей — Централі США у Філадельфії.
- 6. березня — дитяча вистава „Червона Шапочка“ — 63 Відділ США у Дітроїті.
- 12. березня — 3. лекція Вих. Семинара для матерей — Централі США у Філадельфії.
- 19. березня — Свято Жінки-Героїні у Філадельфії — Скр. Рада США.

жіноцтво виглядатиме на таких бале-вих академіях, здане на ласку „шляхетних лицарів“? Була б хіба якась повна сегрегація, а це явище в Америці непопулярне.

Прийдеться мабуть жінкам взятись за це діло. Ми все числимо тільки на власні сили, отже й тут могли б за-танцювати коломийки й козачка так, що вони своїм розмахом і темпера-ментом здобули б танковий ринок. Чим же вони гірші від бугі-бугі і ча-ча? А тоді окрім борщу і Щедрика мали б ще чимсь похвалитися в Америці і це може повернуло б нам нашу „розгублену“ молодь. Ану, подумайте про те, дівчата! Ц ь о п а

в ній — Ганна Ракоча-Білинська

Дня 3. квітня —

Бюджет української родини і зарібкова праця матері — Олена Трофимовська

Алкоголізм і боротьба з ним — д-р В. Гіль

Марія Стратієнко
голова Вих. Комісії СФУЖО

Ганна Білинська
вих. референтка Гол. Управи

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Виховний порадижник

Вплачуючи передплату мушу сказа-ти, що вважаю Наше Життя найціка-вішим нашим журналом під цю пору. Також підкреслити треба видне по-стійне намагання редакції робити жур-нал ще цікавішим.

Щодо завваг, то може варто б ско-ротити звіти з діяльності Відділів США, бо це цікавить лиш вузький круг людей. А на те місце краще впровади-ти порадижник на тему виховання дітей у різному віці. Це мало б велике заці-кавлення й успіх та рівночасно прида-лось би неодній жінці в її щоденному житті. Іванна Петик

В залученні пересилаю передплату та хочу сказати, що Наше Життя є дійсно цікавий журнал.

Оксана Бризгун-Соколик

ГОСТІ В ЦЕНТРАЛІ

Дня 1. березня 1960 відвідав нашу Централю видатний гість з Європи інж. Дмитро Андрієвський. Тут приві-тали його голова США п-ні Олена Ло-тоцька й члени Екзекутиви та обгово-рили біжучі справи. Побажавши успі-ху в дальшій поїзді господині по-прощали достойного гостя.

У змагу за Наше Життя

Коли придбаєте п'ять нових читачок і пришлете їх річну передплату, тоді адміністрація журналу признає Вам даром одну передплату, або книжки вартости 5 дол. із видань США.

Нових передплатниць придбали від 9. лютого до 3. березня 1960:

Людмила Волянська, Ютика	2	Тамара Панкевич, Бронсвик	1
Марія Генік-Березовська, Торонто	1	Н. Пастушенко, Нью Йорк	3
Марія Данилів, Філадельфія	1	Марія Процай, Міннеаполіс	1
Марія Фецачин, Клівленд	1	Анастасія Слободян, Бруклін	1
С. Фесяк, Гемилтон	1	о. К. Стангрет, Вільна	2
Кекилія Гардецька, Філадельфія	1	М. Стефанів, Натлей	1
Олена Гординська, Ньюарк	3	Теодозія Стельмах, Дітройт	1
Юстина Коробій, Феніксвил	1	Хто черговий?	

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

НАШЕ ЖИТТЯ — БЕРЕЗЕНЬ, 1960

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ТРЕТЄ

Анкета М. М. М.

Світовий Рух Матерей дав почин неодній ініціативі впродовж свого 13-літнього шляху. Щоб розглянути становище матері та скріпити його в кожній країні — перевів кілька Студійних Днів і Конгресів. Над розгляненням та розв'язкою проблем матері працює спеціальна Комісія, зложена зі знавців і спеціалістів.

Але Світовий Рух Матерей береться й за простіші завдання. Не тільки законодавці й спеціалісти мають тут слово. Для становища матері важне також наставлення загалу. Як молодь розуміє завдання матері, яке відношення чоловіків до завдань своєї дружини, як задивляються на це дорослі діти — одним словом, як ставляться до матері широкої круги населення. А найкращою відскожною в цих дослідках дає Свято Матері.

В тій цілі Світовий Рух Матері проголошує анкету. Її мають перевести члени-організації М.М.М. серед свого членства. Анкета обіймає ряд питань. Вони уложені так просто й зрозуміло, що без великого труду кожна особа старша понад 18 літ зможе на них відповісти. І з роду та кількості відповідей М.М.М. зможе зробити відповідні висновки.

Правда, є деякі питання в анкеті, що вимагають глибшої застави. Наприклад, прохання „подати коротке гасло, що найкраще виражає роль матері в родині чи в суспільстві“. Тут треба вдумливості й уваги для цієї справи, щоб таке гасло відшукати і виразити. Але ж сучасне життя вчить нас поспіху й лаконічності. Довкруги себе бачимо стільки ядерно висловних фраз, гасел, чи закликів. Треба й нам вдуматись у цю справу!

А вкінці — Свято Матері. Воно

вже широко прийнялось у кожній країні. До нього готуються менші й дорослі діти, його святкують школи й виховні організації. Хвиля теплих почувань пробігає крізь країну у другу неділю місяця травня. Та вже показуються позначки, що це свято буденне. В ньому найбільше заінтересовані огородники й їхні вистави пригадують усякому прохожому цей актуальний тоді обов'язок. Шкільні імпрези зводяться до „пописів дітей, а в родинях поспіх зводить це свято до самого тільки подарунку.

Тому Світовий Рух Матерей шукає за способом, як можна б це гарне свято оживити, а культ матері поглибити. В цьому напрямку в анкеті поставлено кілька питань. При відповіді треба теж трохи застановитись і тільки продумавши добре все — відповісти.

Управа СФУЖО розіслала цей запитний лист своїм складовим організаціям. Треба, щоб якнайбільша кількість українського жіноцтва взяла в ній участь. Нам самим цікаво прослідити становище матері в нашому суспільстві й видігнути в цій справі нові думки й кличі. А найважливіше — треба за-

свідчити наше становище серед тих усіх членів-організацій, що візьмуть участь у цій анкеті.

Вислід цих дослідів буде проголошений у Вістях М.М.М. Цікаво буде нам переглянути вислід анкети в різних народів, що творять складові організації М.М.М. Це дасть цінні вказівки для дальшої праці Світового Руху Матерей та його членів-організацій.

ПОЇЗДКА НА ЄВХАРИСТІЙНИЙ КОНГРЕС

Євхаристійний Конгрес, що відбудеться в кінці липня у Мюнхені, стягне велику кількість відвідувачів з усіх частин світу. Прибуде також певна кількість українських прочан, у тому багатозвуччю ЗДА й Канади.

Українські жіночі організації в Європі хотіли б пізнати й привітати жінок-прочан. Тому прохаємо всіх тих, що їдуть зголосити до Централі СФУЖО у Філадельфії своє ім'я й прізвище та дату виїзду.

Управа СФУЖО

**ВСТУПАЙТЕ
В ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ
СФУЖО!**

У СПРАВІ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО

Речинець літературного конкурсу СФУЖО, що його уфундувала президент м. Дітройту Маруся Бек, закінчується з днем 31. березня 1960 року.

Ще не всі українські письменниці відгукнулись на цей заклик. А що конкурс на працю жіночого пера оце вперше в нас проголошується, то хотіли б ми виказали якнайбільшу участь їх у цьому змаганні. Тому продовжуємо його до 31. травня 1960.

Пригадуємо ще раз умовини конкурсу: новеля або сюжетне оповідання, в якому насвітлений цікавий жіночий характер. Нагорода за два рівнорядні твори — по 100 дол. Місце надрукування їх — оба журнали Жіночий Світ і Наше Життя.

Твори розгляне мистецьке журі у складі: Галина Журба, Наталя Лівницька-Холодна і д-р Богдан Романенчук.

Комітет Літ. Нагороди

Об'їздка делегаток

Делегатки Конгресу СФУЖО, що залишилися у ЗДА на короткий попут, відвідали всі більші центри нашого поселення. Про спільну поїздку пп. Олександри Бойко-Сулими й Ірини Пеленської вже були зведення в нашому журналі. У часі від 27. вересня до 24. жовтня обидві пані виступили з доповідями в Філадельфії, Клівленді, Дітроїті, Рочестері й Шикагу.

Окремо п-ні О. Бойко-Сулима відвідала дня 24. серпня 1959 Питсбург, а дня 7. листопада Ньюарк, де мала успішні виступи. П-ні І. Пеленська розказала про культурне життя української громади Австралії на сходинах Наук. Т-ва ім. Шевченка в Нью Йорку, а про наукову діяльність пок. Є. Ю. Пеленського на засіданні УВАН тамже.

На запрошення українських жіночих організацій Канади обі делегатки відвідали й тамашні центри. П-ні О. Бойко-Сулима почала свою об'їздку на запрошення Організації Українок Канади в половині вересня. Дня 12. вересня вона промовляла в Содбури, а 13. вересня у Монреалі перед зібраним жіноцтвом тих місцевостей. Дня 20. вересня мала доповідь у Торонті перед численною публікою а два дні пізніше відвідала Віндзор.

Темою доповіді п-ні Бойко-Сулими була „Сучасна Україна і Хрущов“, яку ми зреферували в ч. 10 Вістей СФУЖО. Окрім того голова ОУЖ подавала також огляд життя української громади в Німеччині, якої є вона чільним членом.

П-ні І. Пеленська відвідала Торонто з нагоди З'їзду Обеднання Українських Педагогів Канади вкінці вересня. Однак справжню об'їздку наших центрів розпочала вона дня 29. листопада виступом у Монреалі. Звідтіля вона — спинившись на день в Оттаві — затрималась довше в Торонті, Вінніпегу, Саскатуні й Едмонтоні. Її виступи організував Комітет Українок Канади або спеціальний комітет із складових організацій СФУЖО. Окрім цих більших центрів п-ні Пеленська відвідала також Ошаву, Гемилтон, Ріджайну і Ванкувер.

В Торонті п-ні Пеленська виступала на сходинах НТЦ, а в Вінніпегу на сесії УВАН.

Темою доповідей п-ні І. Пеленської були „Зв'язки СФУЖО“. У Торонті й

Вінніпегу вона реферувала про наукове й культурне життя української громади в Австралії, а кілька разів говорила на виховні теми.

Об'їздка обох делегаток СФУЖО скріпила враження Конгресу СФУЖО,

ЗУСТРІЧ О. ЛОТОЦЬКОЇ З ЖІНОЦТВОМ ТОРОНТА

Користаючи з нагоди побуту п-ні Олени Лотоцької в зв'язку з нарадами УККА і КУК у справі скликання Світового Конгресу Вільних Українців, відбулася дня 22. січня о 12 годині вполудне зустріч для виміни думок і продискутування важливих справ. За ініціативою п-ні Ст. Савчук, містоголови СФУЖО, при співпраці голови місцевого Відділу Комітету Українок Канади п-ні Г. Мазуренко та секретарки Фінансової Комісії СФУЖО п-ні М. Мудрик, запрошено на спільний обід представниць складових організацій СФУЖО: ОУК, ЛУКЖ, ОЖ ЛВУ, Комісії СФУЖО: Фінансової, Виховної і Суспільної Опіки та членів Управи Комітету Українок Канади. Було прийнятих 20 учасниць: пп. Ст. Савчук, голова Ц. ОУК, М. Солонинка, голова Ц. ОЖ ЛВУ, К. Гарасевич, д. голова Єп. Управи ЛУКЖ, Г. Мазуренко, голова Відділу КУК, М. Мудрик і М. Веллигорська ФК СФУЖО, Є. Янківська і І. Нітефор КСО СФУЖО, Л. Вергипорох ВК СФУЖО, ОЖ ЛВУ і КУК, В. Кос, Секретар КУК, В. Паладійчук, ОУК, КУК, М. Спольська ОЖ ЛВУ, М. Бульчак ЛУКЖ КУК, О. Семчишин з. г. КУК, ОЖ ім. О. Пчілки, М. Дунець ОУК, М. Куник ЛУКЖ.

Після обіду п-ні О. Лотоцька поінформувала про плани праці СФУЖО в найближчому часі. Одною з найбільш важливих справ, — це приготування матеріалів на Студійні Дні МММ в Парижі і на Конгрес Міжнар. Жін. Ради в Істамбулі. СУА започаткував грошову збірку на виїзд своєї делегатки. Було б побажаним, щоб ще одна делегатка виїхала з Канади, тимбільше, що ОУК і СУК є членами Канадської Жіночої Ради. Окрім цього п-ні О. Лотоцька оповіла про стан і працю СУА, передусім на відтинку суспільної опіки.

В дружній гутірці привітні представниці інформували про працю Комісії СФУЖО: Суспільної Опіки, Виховної і Фінансової. Заторкнуто проблему членок-прихильниць СФУЖО. З огля-

бо допомогла поширити провідну його ідею — єдність українки у вільному світі. До того спеціальність кожної з них — виховні справи і советознавство — дозволили розгорнути окремі теми й зацікавити ними жіночий загаль. Обі доповідниці повернулись у свої країни поселення, щоб продовжувати там розпочату працю.

ду на збірку на пам'ятник Т. Шевченка в Вінніпегу, можливості побудови такого в Вашингтоні, проект фестивалю жіночих хорів Америки й Канади треба відложити на пізніший час. Про виступи передконгресових нарад п-ні О. Лотоцька не звітувала, тому що про це було подане в неділю на вічу, на яким і вона промовляла.

Завважено неприязність представниць українського зорганізованого жіноцтва в делегації КУК. Уважаємо, що це технічне недотягнення буде налагоджене в майбутньому, подібно, як і представництво інших організацій на місцях нарад. Доцінюючи надзвичайну важливість скликання Світового Конгресу Вільних Українців, українське жіноцтво, що являється невід'ємною частиною в колі українського життя, для збільшення внутрішніх сил українців, вважає своїм обов'язком взяти активну участь у підготовчих ділових працях та в відповідному числі в самому Конгресі. **Л. В.**

МОЛОДА ВЧЕНА

Вже кілька разів перейшла через нашу пресу вістка про осяги молоді вченої **Зорі Ясінчук-Гріффо**.

Зоря Ясінчук народилась у Празі, матуру здала з відзначенням у Фіссені. Почала студювати медицину на університеті УНРА у Мюнхені, а потім перейшла на фармакологію до УТТІ. Студії закінчила в університеті ім. св. Бонавентури у стейті Нью Йорк. Потім продовжувала студії біології в тому самому університеті і на основі цієї праці й попередніх академічних успіхів прийнято її до Медичної Школи при університеті в Бофало. Тут вона перевела ряд наукових дослідів, а 23. лютого 1959 одержала ступень доктора філософії (з фізіології). Під теперішню пору увійшла у склад професорського збору Медичної Школи університету ім. Вашингтона в Сент Луїс, Мізурі, де досліджує проблеми пульмонарної фізіології.

Із життя наших централей

Союз Українок Австралії

Резолюції Краєвого З'їзду СУА, що відбувся 17.—18. жовтня 1959 у Мелбурні, відзеркалюють у великій мірі

Треба ствердити, що резолюції З'їзду йдуть за напрямними українського жіночого руху у вільному світі. Дають доказ про багатогранність праці, міцну

Із 5. З'їзду Союзу Українок Австралії в Мелбурні

По середині в 1. ряді кол. голова п-ні Ірина Хом'як (у яскрій сукні). По середині 3. ряду теперішня голова СУА п-ні Людмила Онішко (в окулярах).

Ukrainian Women's Association in Melbourne, Australia held its 5th Convention.

поставу й рівень праці цієї організації. З'їзд ствердив, що основним завданням СУА є збереження нашої культури і традиції, участь у вихованні дітей, гідна репрезентація нашого імени в країні поселення, допомога потребуючим та участь в усіх культурно-освітніх чи харитативних починах нашої громади. Зокрема підкреслив, що українське жіноцтво має стати в обороні прав української жінки на поневоленій Батьківщині та прав українського народу на власне, свободне життя.

Центральним завданням СУА З'їзд вважає будову сиротинця. Збірку на сиротинець взяли на себе Стейтві Управи.

Із біжучих завдань З'їзд намітив перевірку й перемену статуту, скріплення пресової інформації, притягнення чужинок, заміжніх за українцями, поновне устійнення членських внесків.

З'їзд прийняв рішення надати почесне членство СУА голові СУА п-ні Олені Залізник, як одній із найбільших діячок жіночого руху поза межами Батьківщини.

Резолюції опрацювала Комісія у складі: пп. С. Дубів, Л. Гордіїв, Л. Онішко, З. Янівська.

позицію у громаді та шукання нових, поважних завдань.

КЕРМЕС М.М.М.

Цього року М.М.М. змінило залю на свій „кермес“. Він розташувався в „Мезон дю Сантро“, в одній із бічних вулицок при Елізейських полях, отже в найкращій дільниці Парижу. Та й саме приміщення не нагадувало пристаркуватого Аероклубу з попередніх років. Наш стіл, як завжди в сусідстві литовського, стояв посередині залі. Нажаль цим разом ми не могли продавати свого печива, бо нас спеціально прохала Управа М.М.М., щоб ми не „робили конкуренції“ їхньому буфетові. „Хоч Ваше печиво й дорожче, проте воно таке знамените, що відвідувачі, замість лишити свої гроші в нас, несуть їх до вас!“ — сказали вони нам із чарівною усмішкою на засіданні перед „кермесом“ і ми не могли запротестувати.

Тоді ми пригадали над тим, щоб такого знов знайти, що „йшло б“. І придумали: це були невеличкі, 10-центиметрові лялечки, вбрані за козаків. У шараварах, вишитих сорочках, смушкових шапках, виплетених із во-

лічки та в таких же чобітках. Пояс заступала жовта чи зелена стрічка. Осих-то „козаків“ зразу ж пізнавали французи (вони ж усі захоплювались „Козаками з України“ Павла Вірського!) й радо купували, бо були маленькі й дешевенькі...

Окрім того наша кермесова хроніка може занотувати ще й одну візиту. Десь біля 5 год. маркіза де Мантон (пам'ятаєте „Вечір у маркізи“ з нагоди Студ. Днів М.М.М.?) привела старшу, елегантну паню й представила її милим рухом. — Це пані Гастон Менервіль, яка бажає закупити щось справді гарного. Тому я привела її до вашого стола!

Дружина президента французького сенату довго не роздумувала. Вона вибрала одну з трьох яворівських серветок п-ні Л. Кульчицької, трохи посперечалась із проф. Яневим, що теж хотів цю саму, але як куртуазний „сарселець“, відступив дамі.

Пізно увечорі, розрахувавши касу й заплативши своїх 30 відсотків Управі М.М.М., ми відійшли, забираючи нерозпродані речі до чергового українського „базару“.

Л. В.

Обіднання Українських Жінок у Венеуелі

Дня 19. грудня 1959 відбулась у Каракасі заходами нашої організації дитяча вистава з нагоди св. Миколая. Свято відбулося в Народньому Домі на Альта-Віста. Спочатку відіграно маленьку сценку, а потім діти декламували. Маленька 4-літня Оксана Карп'як заспівала пісню „Ніч така, Господи“ дуже гарно. Вкінці св. Миколай роздав дітям подарунки і книжечки з текстом колядок.

Слідувало маленьке прийняття для дітей. Свято пройшло дуже гарно, діти бавились і були задоволені.

Слід тут згадати працю вчительки, що є рівночасно секретаркою Обіднання Українських Жінок, п-ні Марії Беневич. Вона веде школу українознавства в Каракасі вже 4-тий рік дуже старанно, підготовляє всі свята, проводить коляду з дітьми і т. д. Велике їй Спасибі!

Емілія Слюсар, голова

Збірник для дітей „СРІБНА ЗІРКА“

Коштує 50 ц.

Замовляти в Централі СУА

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

Jean Wolcott Piper

The Questionnaire of M. M. M.

The World Movement of Mothers (M.M.M.), since the U. S. Senate and the House of Representatives in May 1913 set aside the 2nd Sunday in May as Mother's Day, has behind it years of hard studies and endeavors. Step by step it has cleared the prejudices and misunderstandings referring to mother's role in society. Several Congresses and Study Days gathered the material, and threw light on different problems.

Now a new questionnaire is being circulated. It refers to a very simple but important question — the understanding of mother's role in the family and society. It is hoped that people in all walks of life, as well as specialists will answer it. Anyone 18 years of age is also urged to answer it, as each had a mother, and their own feelings toward her.

In studying the first ten questions, which request your opinion as to the most important quality of your mother, you momentarily see in your mind's eye her kind face, and decide whether she is one who is loving, who is brave, who educates, who was so ever careful of your welfare that in an emergency she forgot her own safety in looking after you. It is not easy to determine the most characteristic quality in each mother.

The questionnaire seeks other answers. One is in regard to the now popular custom — the annual Mother's Day, which has grown to be a world-wide festival. It is a touching heart-stirring custom to remember your Mother in May.

But, as the years passed, the original intention and beauty of

the custom waned; and the festival became merely a yearly routine. Families today, in the speed of everyday life, remember it by a flower arrangement, sent to the mother; and schools and educational organizations arrange identical parties, year after year. Isn't this pattern already tiresome? Does the mother feel the original intention — to mark her importance, and to fasten the affection of her children to her?

The World Movement of Mothers asks questions concerning this matter. One refers to celebrations of the community: the other to the feast of the family. How could they be intensified, varied and multiplied? Should not this feast include all members of the family, and become a truly affectionate meeting?

These two questions are not easy to answer. While they may not bring an early solution, they do immediately arouse thoughts and discussions that will one day burst with a new idea.

"As the hart panteth after the water brooks", so does a child, bereft in any way whatsoever of mother love. Throughout their life this famished affection, this unsatisfied desire is a sorrow in the spirit, a sickness, as it were, that time cannot heal. Nothing can assuage it. It remains an ever present, distinct thing, unspoken, but deep in the heart. Those orphaned by death look wistfully at a photograph. Those, in whom the in-flowing motherlove has been severed by untoward circumstances feel a deeper sting.

Anyone, who has ever visited, even the best run of orphanages can never forget the experience. The children are well-fed; their

cheeks are round and rosy. Their clothes are good, and well kept. But they lack the lilt of joy so familiar in a complete, well-rounded family. In any program, in the orphanage, they go through their parts like little robots.

Later, as you watch the lone nurse tuck the dark, grey blanket around each little body, and hurry on to the next, you see why. In the round of many duties, she does not stoop to kiss the small, wistful face on the pillow, or say "Good-night, little one. Have a nice dream." To her it is a job, not a task of love.

One wonders, if in this proposed re-charging of Mother's Day, with love, as originally designed, each family — not organizations — could gather into its midst one child orphaned by death or circumstance, to let them know, to let them taste, just for a day, the sweetness of mother love.

Children, bereft, sometimes find, once or twice in a lifetime, not because there is a dearth of generous mothers, but rather that their opportunity is rare, a mother so generous-hearted, who without herself realizing it will pour out the richness of her love to them. And these little, stray, forgotten ones cherish it more carefully than the memory of a dewdrop sparkling, many-colored in the sun, all the days of their lives.

Let's start work on the questionnaire. The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) sent it to all its member-organizations. Since these are world wide little time is left in which to have them filled.

Mrs. Irene Maday, well known Easter egg decorator, starts her demonstration with basic partition of an egg

Easter Egg Decorating

Several days ago OUR LIFE asked me—"How do you proceed with your Easter Egg demonstrations?"

Although my method varies somewhat in every case, I have, during the years learned to adapt myself to different audiences, and thereby acquired a little experience in this matter.

In the Lenten season you can interest everyone in Easter Egg decorating. Young people especially are eager about the painting and decorating. But, the intricate designs on Ukrainian Easter eggs put the audience in doubt. Are they really hand made? Could it be easily imitated?

An Easter egg demonstration must be made differently before a large and a small audience. A

large audience is from 30 to 50 persons. A small one below that number. Therefore the demonstration method in quite different.

The story about the ritual of Ukrainian Easter eggs is the same. The egg was believed to be the origin of all things, and has been associated, from the earliest pagan times with the mystical and religious ceremonies. The Easter egg tradition is simply a continuation of that concept, retaining many of its mystical qualities. In the Ukraine a bowl of Easter eggs was invariably kept in the house.

I also try to give a display of the most characteristic designs. Each of these has its own meaning: the dots which remember Our Lady's tears, the fish which

is the symbol of the Savior, the triangles representing forty martyrs. There are many, many of them, and the shape and color scheme varies in every region of Ukraine. It is best not to take too much time for the theoretical part of the demonstration. Everyone is eager to see the procedure.

It differs for every audience. You start always with a white, rough egg, and demonstrate the partition of its surface. The white egg shell is clearly visible. You can prepare two of them, and send one through the audience to see it close, because these basic lines are the plan of the further design. Afterwards, if the audience is small, you can proceed with the whole decoration.

The basic design is drawn onto the egg with melted wax, and then dyed in the first and lightest color. When the desired shade is reached, the wax is then removed, and the egg thoroughly dried. Now wax is applied only to lines and areas that are to remain the first color. (The wax repels the dye, keeping the color beneath intact). Then comes the second dye bath, which is incorporated into the design by sealing it with wax. And so the process is repeated until the final and darkest color is attained. Since each color is darker than the preceding one, under colors are automatically cancelled.

In applying the wax for each color you must explain the process thoroughly. It is hard to believe that you draw with a free hand. Beside that the designs are not visible because of the wax drawing, which increases with each color. You have to proceed slowly, and explain it minutely. There will be a little tension in the audience, as to the end result. Use it skillfully — to bring it to a climax, when you have to remove the wax. And there, under your hands, appears a wonderful colored "pysanka".

People cannot follow your work from a distance. For the larger audience you must prepare the demonstration more carefully.

**From the Dancing Party
in Philadelphia:**

Miss Nina Klymovsky,
a young artist, designed and made
her dress of green silk, adorned
with painted designs

EASTER EGGS IN UNWLA BRANCHES

The art of Easter egg decorating was always fostered in UNWLA Branches. The art of making Ukrainian Easter eggs requires unlimited practice. With

Beside the white egg, and its partition, you must prepare the same design on five eggs — for each color one. In explaining the work you demonstrate each egg in its own color phase. Finally you demonstrate the egg almost covered with wax, and remove it.

The demonstration should last an hour altogether. Afterwards you have to answer questions, or sometimes even start a new egg, when eager auditors want to be informed about details.

Irene Maday

the passing years the number of Ukrainian-born experts is fast dwindling, while the number of American-born artists increases.

In its program of preserving the traditions and customs of the Ukrainian people, the Soyuz Ukrainok hopes to add to the number of Easter egg artists through classes of instruction. Branch 58 in Detroit, Michigan, had its Easter egg demonstration on February 3rd, directed by Miss Joanna Draginda, Branch 53 in Astoria, N. Y., had its Easter egg class on February 28th in the Holy Cross Ukrainian Church Hall, directed by Ted Thurstlic.

SOCIETY OF OLGA BASARAB BRANCH 46 SUA CELEBRATES GOLDEN WEDDING ANNIVERSARY

Mrs. Mary Chawluk, the first member of the Society of Olga Basarab to achieve the memorable occasion of a Golden Wedding Anniversary was honored along with her husband John, their five children and twelve grandchildren at the Home of the Ukrainian League of Philadelphia, N.W. Corner 23rd and Brown Sts., Philadelphia, Pa.

Mrs. Mela, president of the auxiliary and Mrs. E. Kulchycka, secretary, worked hard and presented a wonderful surprise program of refreshments, expressions of good wishes from the honored guest and family members.

Olga, Walter, Anna, Myroslava and Bohdan, children of Mr. & Mrs. Chawluk each mentioned how grateful they were to their parents and to the Society for so honoring their parents. The twelve grandchildren concentrated mainly and happily on the festivities and refreshments as most of them are quite young.

Mary and John were both born in Halychyna, Ukraina. Mary was born in the village of Wikno and John in the village of Turiwka. Both have contributed much of themselves to Ukrainian Organizational and Church activities.

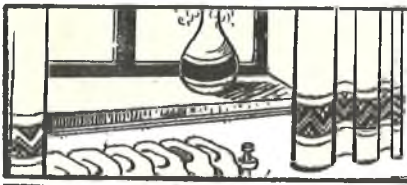
Since Mary Chawluk is the first member of Olga Basarab to attain a 50-Year Golden Wedding Anniversary, the affair was filled with much warmth and true Ukrainian friendliness. In the words of the children of Mary and John, "We will never forget such thoughtfulness and sincerity." **A. K.**

UNWLA Highlights

The Easter egg demonstration in your locality stirred interest for this old Ukrainian custom. Maybe you could arrange an exhibition of Easter eggs in the library of your city? Or make arrangements with your local paper to print some colored reproductions in its Easter issue?

Did you like the program of activity which 58 UNWLA Branch in Detroit, Michigan, published in our previous magazine? It is demonstrating its activity throughout the year. Please let us know about your work too. It would be a helpful hint for other Board members and Branches.

Mrs. Helen F. D. Lototsky, the President of UNWLA was granted, at her request, a three month leave of absence. The condition of her health forces her to take a rest from her duties. The Annual Meeting of the Board Members consented, hoping that the rest will restore her health. And they gave her their best wishes for a complete recovery.

У НАШІЙ ХАТІ

Добір назв

СТОЛОВИЙ ПОСУД ТА ПРИЛАДДЯ

Із **столовим посудом** (не „начинням“ — це польонізм) та приладдям (не „прибором“ — це русизм) маємо справу при **накриванні** столу. Коли кажуть: зробити **накриття** (не „сервіровку“) на шість чи там скількись осіб, то це значить — поставити (не „покласти“) на накритий **скатертною** чи **скатеркою** (чи обрусом) стіл посуд і **покласти** (не „поставити!) відповідне столове приладдя (в англійській мові silver, тобто срібло). Згадані тут слова „поставити“ й „покласти“ треба виразно розрізняти і знати, що посуду ніколи не можна класти, бо коли наприклад, покласти склянку, то вона ляже боком, а коли поставити ножа, то він просто... не стоятиме. Таку помилку в українському мововжитку роблять звичайно галичани, а з наддніпрянців — правобережці.

Столовий посуд — це передусім традиційна українська **миска**, в селянському побуті переважно череп'яна й полив'яна, а в міському може бути алюмінієва чи з іншого матеріалу. Миска — найглибша посудина, що до неї наливають або насипають страви (наприклад, борщу). **Полумисок** — невеличка миска. За ними йде **тарілка** (не „талірка“, як кажуть подекуди на Україні, і не „таріль“), що може бути **глибока**, майже така, як миска, і **мілкі** (не „плитка“ — галицизм, що не ввійшов до літературної мови), **десертна** (не „десерова“). **Таріль** (а не „блюдо“ чи „полумисок“) — це велика, необов'язково кругла (бо може бути й подовгаста) мілка посудина, що на неї кладуть м'ясиво чи іншу страву, тобто те, що його роздають учасникам обіду чи вечері вже при столі. **Тарця** (не „піднос!“) переважно бляшана, майже

рівна посудина, що на ній приносять до столу розлитий у склянки чай, цукерницю з цукром, тощо. **Ваза** — глибока порцелянова чи скляна посудина, що в ній подають на стіл юшку чи інше розливане пізніше в тарілки вариво. (Її не можна називати „супницею“ — це русизм). **Вазочка** — це скляна переважно й невелика ваза, що в ній подають на стіл узвар (її не можна називати „компотяркою“ — це галицький льюкалізм). Досить глибока порцелянова, подовгаста посудина, що в ній подають підливу — це **підливниця**, хоч часом її називають „соусницею“ (це — русизм), а в Галичині „сосіркою“. Ставлять ще на стіл **цукерницю**, **солянку** або **сільнийку**, **перчанку**, **масляницю** (не „масельничку“), **хлібницю** (здебільшого плетена з лози), **гірчичницю**. Чай готують у **чайнику** (не „умбричок!“), каву в **кавнику**, а п'ють із **чашки** (не „філіжанка“ й не „горнятко“). Щоб не розливався чай або кава, під чашку або склянку дають **підставку** (не „блюсце“ і не „мисочку“ — останнє трапляється в текстах письменника І. Нечуя-Левицького). Пиво п'ють здебільшого з **кўхля** (більша з ручкою посудина; в Галичині це називають „гальбою“, але це слово до літературної мови не ввійшло), вино з **келіхів** (не „кубок!“), а горілку з **чарок** (не „келішок“ і тим більше не „лямпка“). Напої чи трунки можуть бути тільки в пляшках, а й у **карафці** (не „графин!“) або в **куманці** чи в **сулії**.

Столове приладдя — це **ложка** (не „лижка!“), **ніж**, **виделка** (не „вилка“, не „вилки“ й не „виделець“). Ложка може бути **столова**, **чайна**, а велика, розливна — **ополоник**. Щоб гості не гризли горіхів зубами, на стіл кладуть **лускач** на горіхи, а для грудочок цукру — **щипчики**. Ч. Ч.

Городниче приладдя

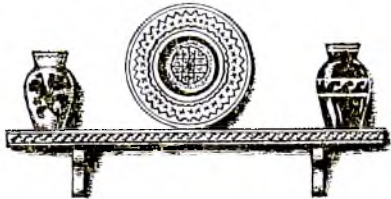
Городниче приладдя може нам у нашій роботі дуже допомогти. Мусить відповідати нашому росту і бути з першорядної сталі. Дешевим знаряддям працюємо з більшим накладом енергії, втомлюємось і праця стає неприємною, а мукою.

Найважливішим приладом у нашому городі — це **рискаль** (заступ) до копання, а до нього **граблі**, **легкі** і **зграбні**. Перекопану грядку скородимо **граблями**. До вимірення грядки вживаємо **лати**, на якій зазначене мірило; в багатьох випадках уживаємо **городового шнура**. Рослини садимо при допомозі **шпички** до садження і **городової лопатки**. Підливаємо **городовою коновкою** з ситком, яка не повинна бути надто велика. Таку **тяжкою двигати** і **вода**, падаючи **силою струєю**, замулює і **прибиває** до землі рослину. Сапаємо **городовою сапкою**, що її **держак** ні довгий, ні короткий, щоб ми не потребували **згинатися** при сапанні. **Городові ножиці** (**секатор**), **городова пилка** та **городовий ніж** допоможуть нам **утримувати** в порядку наші **деревця** і **кущі**. Траву на **травнику** **косимо** **косаркою**, що її **ножі** треба все що кілька літ **давати** **погострити**. Траву й **листя** згромаджуємо **граблями**. **Тачка**, **легка** і **зграбна**, дасть нам **змогу** **легко** **вивезти** з **городу** **непотрібне**. До **гострення** **рискаля** і **сапки** **вживаємо** **пилника**, а до **городничого** **ножа** і **ножиць** — **бруска**. До **поливання** **травників** **уживаємо** **гумового** **вужа** з **розприскувачем** **води**. До **підливання** **квітників** **не слід** його **вживати**, бо **сильна** його **струя** **замулює**.

Ґрунт у нашому **квітнику** **звичайно** **неврожайний** і **каменистий**. Тому при **копанні** **визбираємо** **каміння**, а до **ґрунту** **даємо** **купованого** в **городничій** **крамниці** **торфу** „**літ-мос**“. **Торф** **робить** **пісковий**

ІЗ НАШИХ ПОМЕШКАНЬ

Знов одержали ми світлинку з помешкання, що гарно розв'язало справу розміщення кераміки. П-ні Олена Назар, голова 71 Військової А в Джерзі Ситі, придбала для цієї цілі кілька поличок. Подаємо зразок однієї з них. Невеличкого розміру, обведена з одного боку вузькою дощинкою, поличка завішена при стіні там, де для цього

відповідне місце. П-ні Назар умістила на ній дзбаночок, вазу і різьблений таріль.

Прохаємо й далі присилати нам світлини з помешкань, де цікаво й небуденно примінено українські мотиви. Коли світлина не дуже виразна, тоді виконаємо з неї рисунок, як вище.

ВЕСНЯНІ НОВИНКИ

Про них можна б говорити дуже багато. Але можна окреслити їх і кількома реченнями.

Весняні плащі? Бачимо їх у веселих кольорах із широкими, короткими рукавами. Правда, спортовий плащ піскової чи сірої краски носить найкраще.

А костюми? Вони неначе зрослися з сукнею, бо перемилися у комплекти. Кожна вовняна сукня має короткий, зграбний жакет. Правда, класичний костюм із спідниці й короткого жакету все буде модний.

А сукні? Велика різnorodність! Чудові матеріали — у квіти, смужки і крати. Крій нескладний, але з підкрес-

леним станом і м'якою жіночою силуеткою.

леним станом і м'якою жіночою силуеткою.

Капелюхи? Все ще невеличкі. Під літо покажуться й тінністі криسانی. А черевники? Легкі як мрія в чудових пастельних кольорах. Це на вечір і для паради. А на щодень кольорові мешти без каблука з м'якої шкіри

Як водиться?

У нашому товаристві виринула дискусія на тему, коли молода пані може в товаристві сидіти й відповідати сидячи. Мовляв, вона не має обов'язку вставати, коли до неї підійде високопоставлена, офіційна особа. А мені здається, що тепер жіноцтво і в товаристві більше зрівняне у своїх правах, отже й обов'язках. В такому випадку повинна встати, хоч цю високопоставлену особу їй представляють.

Канадійка

Ваші міркування мають певну підставу. Становище жінок у товаристві набрало певних рис рівноправності і тому вони втратили деякі зі своїх привілеїв. Про те, що молодша жінка повинна піднятися із свого місця, коли в кімнату входить старша дама, вже сумніву бути не може. Вона встає, розмовляючи зі старшою від себе і стоїть так довго, як і її старша співбесідниця. Те саме стосується також у відношенні до священників та високопоставлених, офіційних осіб. А молоді дівчата завжди стоять, розмовляючи з батьками або старшими своїми товаришів.

Отже бачите, що поведінку жінки тепер радше регулює її вік, а не стать. Дехто скаже, що вік жінки трудно окреслити і що правди тут ніхто не довідається. Та не боронім нікому поводитися молодше, ніж насправді, бо людина є такого віку, як себе почуває.

Тітка Христина

Мешканевий порадник

ДО ЧОГО ВИШИВКА ВІДПОВІДНА?

Недавно тому була я в одному товаристві, де розвинулась дискусія на тему вишивок. Говорили, що вишивка підходить тільки до модерного умеблювання, а ніколи до меблів історичного крою, наприклад французьких чи колоніальних. Мовляв, до них підходить тільки ніжне мереживо. Яка Ваша

думка? Чи справді так, як вони твердили?

Мирослава С.

Ви заторкнули важливу проблему. Із нею зустрічаються всі господині, що влаштовують тепер свою хату. І вона вириває тепер часто в дискусіях тут і там.

Засадниче треба сказати, що кожне нутро хати можна прикрасити українським орнаментом. Адже в ході віків кожен мистецький стиль відбивався в нашому народньому мистецтві й ми маємо в ньому все — від простих визерунків печерної доби аж до дрібного рисунку бідермаєру. Вириває тільки питання, які взори до чого підібрати і яким способом їх приміняти.

Коли Ваші співрозмовці мали на приміті важку гуцульську вишивку чи яркі яворівські мотиви, то їх дійсно не можна зіставити поруч із французьким брокатом. Взагалі в кімнаті з квітчастими тканинами (чи то на меблях чи на завісках) нелегко приміняти вишивку. Бо ж вона сама по собі є орнаментом і блідне в такому суспільстві. Коли хочемо її впровадити в наше мешкання, тоді мусимо приготувати для неї гладке тло, чи то виліплюючи стіни, чи підбираючи завіски. Щойно тоді вона розквітне як слід, незалежно від стилю меблів чи призначення кімнати.

Про примінення вишивки у сучасному мешканні готуємо окрему статтю.

ДЕЩО ПРО ЗДОРОВ'Я

Шпиталь в Нью Орлінс опублікував недавно тому статистику нещасливих випадків з автових зударень, що їх довелося йому лікувати. Між тим було 50 осіб з ушкодженим ліктем, що його опирали під час їзди на вікно. П'ятьом із них треба було ампутувати руку. З того засада — керуючи автоматом треба держати обі руки при керівниці.

Університетська клініка в Гайдельбергу обстежувала дітей, що в ній лікувались, також під оглядом ваги. Виявилось, що на 180 пацієнтів із надвагою тільки 12 із них мали підставу цієї надваги в порушенні своїх мозкових функцій. Всі інші діти мали надвагу з переїдження. Це спонукало шпиталь прослідити харчування дітей і в висновку виявлено неупорядковане харчування в родинах.

Українська ВИШИВКА

ГУЦУЛЬСЬКИЙ СТРІЙ

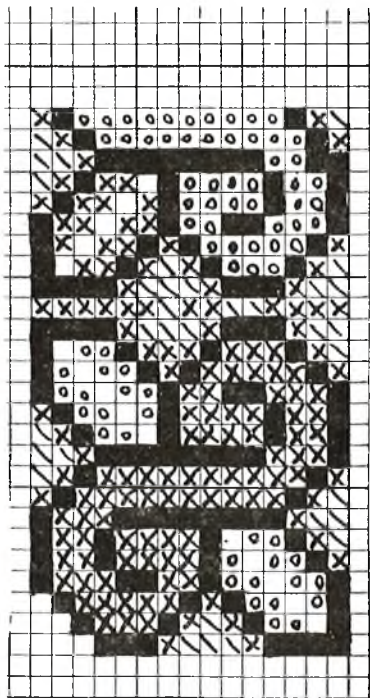
Гуцульський стрій здобуває собі велику популярність серед наших мистецьких ансамблів і балетних груп. Своєю декоративністю і кольоритом викликає захоплення у глядачів, а тим самим допомагає в успіхові мистецького виступу. Та щоб досягнути бажаного ефекту — треба великої уваги для цілоти строю і його деталей. Тому коли плянуєте однострій для вашого хору чи школи, запізнайтесь основно з виглядом справжнього строю, що його хочете наслідувати!

Із показу народньої ноші у Філадельфії:

Пп. Зеня і Богдан Кохановські демонструють гуцульський стрій із Косівщини. Верхній одяг, себто кожушок (киптар) на дівчині, або свитка (сердак) на хлопцеві однаково носять жінки й чоловіки. Різниця тільки в розмірах та більш майстерних прикрасах у жінок.

From the folk costumes show in Philadelphia: Miss Kochanovsky and her brother are shown modeling Ukrainian folk costumes from Carpathian mountains.

Гуцульський взір

Хрестиковий взір із коміра чоловічої сорочки. Чорна ■■, червона х х ч. 321, жовта // ч. 742, зелена °° ч. 905.

Кооп. БАЗАР у Філадельфії

823 N. FRANKLIN ST., PHILADELPHIA 23, PA.
виконує народні строї гуцульські, полтавські, покутські для хорів, танкових гуртів і шкіл по гуртових цінах.

Має на складі тканини, відповідні на

- ГУЦУЛЬСЬКІ КИПТАРІ
- ТКАНІ ВИШИВКИ НА ГУЦУЛЬСЬКІ СОРОЧКИ
- ГУЦУЛЬСЬКІ ЗАПАСКИ

Звертайтеся за інформаціями!

Юшка з кучерявої капусти

Потрібно:

- 1 кучерява капуста
- закришка на юшку
- 2 картоплини
- 1 ложка масла

Почистити городину й покрити її картоплею і капусту нарізати в кубики. Залляти трьома склянками води й варити, щоб зм'якло. Посолити. Можна додати сирого масла й уже не варити. А можна зладити ясну засмажку з дрібки муки й тоді раз заварити.

Салата з моркви

Потрібно:

- 3 великі морквини
- 1 велике яблуко
- 1 ложка хрону
- 2 ложки сметани
- сіль, цукор.

Моркву почистити і втерти на дрібній терці. Яблуко обікрати і втерти також. Вимішати разом, доправити хроном, сіллю і цукром, додати сметани.

Оселедці з цибулею або капустою

Потрібно:

- 4 оселедці з молочком
- 4 цитрини
- 4 цибулі
- дрібка перцю й лавровий листок
- по 6 зерен запашного перцю.

Вимочити оселедці, відрізати голівки і хвости, розібрати вздовж на половинки, стягнути шкірку й вибрати ости. Цибулю втерти на терці і вимішати з половиною молочка, додаючи дрібку перцю. Накладати це на половинки оселедців, звинути у кружальця і перев'язати личком або білою ниткою навхрест. Окремо зварити сок із цитрини, додавши вдвоє стільки води, лаврового листка, трохи цибулі. Нехай прохолоне. Змішати з рештою молочка і залляти цим оселедці, зложені у слоїку. За три дні можна вживати.

В такий самий спосіб робиться оселедці з капустою. Трохи сирі

квашеної капусти посікти, додати трохи цибулі й оливи, вимішати, вистелити цим половинки оселедців і зв'язати. Залляти такою самою підливою, як попередні.

Яловичина у сметані

Потрібно:

- 2 ф яловичини (волового м'яса)
- 1 цибулина
- по одному кореню моркви й петрушки
- 2½ ложки вершкового масла
- 1 лавровий листок.
- 1 чвертка сметани

Взяти великий кусень яловичини (2, а навіть 3 ф) обсмажити на гарячому товщі, покласти в каструлю, додати шаткованих моркви, петрушки й цибулі, а також лаврового листу, перцю, солі, вивару з м'яса або води. Посудину накрити покритою, поставити до печі і тушкувати (душити) м'ясо до півготовності, перевертаючи його що 15 хвилин. Потім залляти сметаною і тушкувати (душити) до готовності. Готову яловичину нарізати скибками.

Сметану, в якій тушувалась яловичина, можна розвести виваром із м'яса або водою, заправити маслом і раз заварити.

Яловичину подають на стіл із смаженою картоплею, посипаючи її зеленню петрушки.

Оладки з сиру

Потрібно:

- 1½ ф сиру
- 3 жовтки
- 2 білки
- 2 ложки цукру
- 1½ горнятка борошна (муки)
- 1 чвертка сметани
- 2 ложки борошна до обсіпання
- солі до смаку.

Сир протерти через сито, додати втерті з цукром жовтки, борошно (муку), сіль, сметану, збити білки, все добре розмішати. Брати масу потрохи ложкою і класти на гарячу сковороду (пательню) в розтоплене масло. Щоб не приставали до сковороди, треба кожну оладку зверху присипати борошном. Подавати на стіл із сметаною й цукром.

Із книжки „Українські страви“, Київ, 1957.

Баба парена

Потрібно:

- 3 ф борошна (муки)
- 1½ літра молока
- 7 унцій дріжджів
- 60 жовтків
- 10 білків
- ½ л масла без осаду
- 1½ ф цукру.

Взяти 4 горнятка пересіяного борошна (муки) і залляти кип'ячим молоком (¾ літра). Розбивати сильно, щоб не було грудок і в тій хвилині залляти пів літром холодного молока, розбиваючи далі, щоб тісто було зовсім гладке. Відставити, щоб цілком прохолоне. Окремо розпустити дріжджі у молоці і вбити жовтки у посудині, що стоїть у теплій воді так, щоб був шум. Потім влити дріжджі і жовтки до тіста і вимішати. Поставити розчину, нехай підійде. Коли опара (розчина) рушиться, всипати решту борошна (муки), вляти пів літра масла без осаду, цукор, ложку солі і місити цілу годину. Вкінці всипати 2 унції гірко мelenого мигдалю, трохи ванілії, чарку алькоголю. Вбити 10 білків на шум і додати його теж до тіста. Вимішати легко, потім накладати до половини форми, вимашеної маслом. Поставити в теплі, щоб виростило. Коли підростуть так, що майже заповнять форми, тоді поставити в дуже гарячу піч (на 400 ст.) на годину. Вибирати дуже обережно з форми і класти найкраще на подушку, прикриту стиркою.

Коржик із андрусів

Потрібно:

- ½ літри молока
- 1½ горнятка цукру
- 5 унцій чеколяди
- ½ горнятка масла
- пригорща оріхів
- ванілія

Молоко заварити з цукром, додати чеколяду і змелені оріхи, підварити і прохолонити. Розтерти масло, додати потрохи масу і добре вимішати. Додати ванілії. Цією масою перекаладати андрути.

Ч А С Т О Г Р О Ш І !

Вирівняйте передплату!

НАШЕ ЖИТТЯ — БЕРЕЗЕНЬ, 1960

ШЕВЧЕНКО Й ДІТИ

З життєпису Тараса Шевченка ми знаємо, що наш великий поет все мріяв мати власну хату, навіть вибрав місце для неї над Дніпром, хотів одружитися й мати діточок.

Нажаль не судилося йому знати такого щастя. Вмер наш геній, як мав усього 47 літ. З того 24 роки він був кріпаком, 10 літ на засланні, 3 роки під доглядом поліції й лише 10 літ перебув вільною людиною.

Немає на світі такого другого письменника, щоб при такому житті, як мав Т. Шевченко, міг би написати так багато високовартісних творів, які в більшості переложені на багато чужих мов.

У його віршах й оповіданнях відчувається велика любов Т. Шевченка до діточок. От хоч би вірш: „Садок вишневий коло хати“. Оповідають, що одного дня Шевченко був дуже схвильований. Він попросив куснику паперу і за пару хвилин написав цього гарного віршика.

Цього віршика Т. Шевченко присвятив пані Лазаревській, матері своїх приятелів, яку дуже любив і поважав за те, що вона любила дітей й гарно виховала своїх синів.

Далеко більше знаємо про любов Т. Шевченка до дітей з оповідань інших людей.

(Докінчення буде)

ПРОЛІСОК

Де білі берізки зійшлися на поляну,
там пролісок оком блакитним
проглянув.

Спочатку все трішки
зелені висовував ніжки,
а потім напружив слабі свої сили,
ував,
„Я бачу, година вже тепла, ясна,
скажіть, це насправді приходить
весна?“

Переклала

Г. Чорнобицька

Якуб Колас

БАТЬКІВЩИНО...

Уривок із поеми „Симон-музика“

Батьківщино, рідний краю,
Земле родичів моїх,
В світі цілому немає
Рік, гарніших за твої;
Берегів таких чудових,
Гомінних борів-лісів,
Гречки пахошів медових,
Нив веселих голосів...
Гей, кургани, свідки слави,
Сторожі віків-імлі,
Хто вас, гори величаві,
Хто насипав? Ким були
Ви розкидані по полю,
Давніх діл вартівники? —
Не розкажете ніколи,
Що сказали вам віки!
Ідете у неспокої

У обійми далини,
Вбік Вілії* чарівної,
В край дзеркальної Двини.*
Рідний краю! Над тобою
Особливі небеса:
Впарі з горем і бідюю —
Чарівна цвіте краса!

Переклав із білоруської мови
Леонід Полтава

Від Редакції: Цей вірш написано про Білорусь, тобто країну, що межує із Україною. Білоруський нарід завжди приятелював із нами, і тому ми його любимо і шануємо.

ГРІМ

Вдарив з неба грім,
Аж здригнувся дім.
Захитались віти,
Та радіють діти:
— Після грому грізного
Дош веселий бризне нам.
Зацвітуть, дощем омиті,
У садах і в полі квіти.
Позриваємо квітки
І сплетем собі вінки.
Будем в тих вінках ходити,
Скажуть люди: — Діти — квіти!
Та й чому ж ми не квітки?
Наші в квітках голівки.
Вдарив з неба грім,
Аж здригнувся дім.
Захитались віти,
Та радіють діти...

1959.

Петро Кізко

Срібна Зірка

Збірник віршиків і оповідань
Упорядкувала Марія Юркевич
Відбитка з „Н. Ж.“

ЦІНА 50 Ц.

Замовляти в Централі СУА

Вони люблять так же міцно свою.
Батьківщину, як ми Україну:

* Вілія і Двина — білоруські річки.

Оксанка

Була весна. На вигоні за селом гралися діти. Сьогодні Великдень і так радісно й весело всім. В небі чистім і блакитнім сяє сонечко і голубить кожного: і зелену ніжну травичку, що зовсім ще недавно ховалася під снігом, і пташок, що дзвінко співають, і дітей, що безжурно граються. Весело їм...

Лиш на краю вигону, під старою вербою, сидить хлоп'я. Очі у нього смутні, сорочина заносена, не святкова і не видно, щоб цікавила його дитяча гра та врочистий дзвін, що пливе в повітрі. То

старенький дзвонар Панас цілий день дзвонить, бо нині Великдень, а хлопець зажурено дивиться та згадує минулі роки, коли в нього теж було свято. Тоді жили тато й мама любя. Він теж виходив на вигон до дитячого гурту в чистій вишитій сорочці та з гарними пи-санками в кишенях. Кожного він міг привітати та обмінятися ними, а тепер... Очі в хлопця почали запливати сльозами. Він зірвався та побіг геть, далі від дитячого гурту.

Раптом за собою почув легкий

тупіт. Хтось його наздогнав. Ніж на ручка лягла йому на плече.

— Гей, Тарасику, куди ж ти тікаєш? Чи не впізнав мене? — задзвенів сріблом дівчачий голос. Великі темно-блакитні очі дивилися на нього зі співчуттям. — Давно я тебе бачила. Христос Воскрес! — І дівчинка врочисто простягнула Тарасові гарну писанку.

Хлопець збентежено мовчав, але згодом тихо відповів:

— Воістину Воскрес, Оксанко. Я впізнав тебе, але не обзивався, бо думав, ти забула за мене та не схочеш із сиротою знатися... А писанки не візьму бо ж в мене нічого нема тобі дати.

— Ой, який же ти чудний, Тарасику! Нічого мені не треба. Мати наказали мені кожному давати писанку, але не чекати, що дістану іншу в обмін. Я така рада, що ти знову повернувся до села, то знову будемо товаришувати. Добре?

Сльози ще крутилися на очах у Тараса, але мова Оксанки була така щира, ласкава й сама вона була така гарна, що він тихо відповів:

— Добре! Дякую тобі за щире слово. Я знову повернувся до села. Найнявся пасти вівці, бо з моєї науки в Лисянці й Тарасівці нічого не вийшло. А хтілося трохи вивчитись малювати!.. Та що робити? Ти ж сама знаєш — сирота я тепер круглий, то хто ж допоможе? — Тарас говорив що далі, то швидше, ніби хотів себе винагородити за довгу мовчанку. Оксана слухала, похитувала головою. Гарні очі посумніли, але вона відкинула з чола примхливий кучерик та й відповіла:

— Не журися, Тарасе, якось то буде! Тепер будемо ми все разом. Я теж гонитиму на пашу наші телята туди під лісок, а до води будемо завжди гнати нашу худібку разом.

Наче сонечко засвітило ясніше та зігріло змучену хлоп'ячу душу. Від того часу ще більше заприятинились діти. В Оксанки було добре жалісливе серце. Вона ніколи не забувала Тараса... Завжди в папусі був замотаний у чистеньку хустину кусень коржа, або пиріжок чи перепічка, якими вона щиро ділилась із хлопцем.

Одного разу вона принесла ста-

реньку, але гарно випрану, білу сорочку.

— Візьми, Тарасику, переберися. То мати дали мені для тебе. А брудну скинь. Як мати золитимуть наші сорочки, то й твою виперуть.

Дуже полюбилося Тарасові Оксанка. Все ділили між собою діти: і радість, і горе. А які цікаві гри придумували! На піску коло річки, куди приганяли худобу напувати, вони грали в хрещика, з камінців будували цілі села, а часом на піску Тарасик вимальовував цілі картини. Іноді, коли щастило йому дістати в селі в школярів шматочок

дух Тарас зупинився коло дівчинки.

— Оксаночко, Оксаночко! Забирає мене управитель до себе, обіцяє, що допоможе вивчитись. Буде пана просити мене до міста забрати. Пан-отець кажуть — це добре, світа побачу... А як же ти? Як без тебе? — сльози покотились з його очей.

Оксанка зблідла, посумніла.

— Тарасику, не забувай мене. Вивчишся, то вернешся, я дождатиму. Їдь з Богом. — А в самій теж блищали сльози на очах.

— Перехрести мене, Оксаноч-

Все ділили між собою діти: і радість, і горе.

паперу, він вугіллям малював на папері.

— Тарасику, Тарасику — зітхала Оксанка, — як же ж гарно ти малюєш. Як я виросту, то ти мені кожний кутик вималюєш в моїй хаті... — А тоді додавала: — Як виростем, то ти ж мене сватати будеш, бо як же я буду без тебе?..

— Я піду чумакувати, а ти мене дожидай, я повернуся, поберемося — додавав поважно, як дорослий, Тарас.

Так проминуло літо. Одного разу Тарас не пригнав своїх ягнят на вигон. Ось вже сонце піднялося, а його все не було. Оксанка журилася та не знала, що думати, чи захворів, чи забрали кудись його... Вже пиріжок з картоплею вихолонув, а вона ж його приховала для хлопця. Коли ось побачила Тараса. Він біг що сили, а ягнят з ним не було... Ледви переводячи

ко, — попрохав Тарас. Він поцілував дівчинку. — Буду бігти, бо там управитель дожидає, ще нагнівається... — І хутко побіг Тарасик назад. Оксанка стояла й дивилась йому в слід...

— А пиріжок? Так і не з'їв його... — рясні сльози поплили з очей. Тепер їм дала волю дівчинка...

**

Дожидала Тарасика Оксанка не рік, і не два, та не довелося їй діждати його.

Багато горя вона зазнала, а коли через багато років Тарас приїхав до рідного села, то її вже там не застав. Кудись виїхала і ніхто не міг сказати куди. Тепер він вже виріс, став малярем, як колись мріяв, став поетом українським, Оксанки він забути не міг і в своїх віршах про неї згадував, про свою дорогу товаришку дитячих років.

Н. Наркевич

Взаємини з американськими жіночими організаціями та американським світом взагалі є поважним завданням, що стоїть перед нашою організацією. Цією ділянкою я відаю вже довший час і коли XII Конвенція довірила мені знов це завдання, вважаю це доказом довір'я, яке хотіла б я оправдати.

**

Для розгорнення праці Річні Збори Головної Управи рішили створити Комісію Зв'язків у Нью Йорку. До неї увійдуть членки СУА, що проявили вже певну ініціативу у тому напрямку. Комісія мала б устійнити методику праці і розробляти її в певних напрямках, намічених Головною Управою.

**

Дотеперішній контакт із Національною Радою Жінок Америки і Генеральною Федерацією Жіночих Клубів думаємо розбудувати. Ці дві найбільші центральні жіночої праці в ЗДА можуть дати нам багато своїм прикладом, а на їх терені теж можемо успішно ширити правду про Україну.

**

Одним із перших завдань Комісії є реакція на вістки про Україну в американській пресі. В тій цілі Комісія буде слідкувати за різними виданнями, але прохає повідомляти про все що появляється в різних часописах і журналах. Цедься не тільки про загально поширені публікації, а й невеликі, місцеві видання.

**

Для певних акцій і виступів треба нам об'єднуватись із жіноцтвом інших поневолених народів. Тому Комісія Зв'язків намітила нав'язання контакту з представницями їх у справі, що однаково всіх обходить — відзначення Року Втікача.

**

З такими плянами розпочинаємо роботу. Разом з моїми співробітницями з Комісії Зв'язків сподіваюсь їх перевести в життя і буду вдячна за кожну сугестію і допомогу з боку наших членок.

Іванна Бенцаль
референтка зв'язків

Централа одержала

від 10. лютого до 2. березня 1960 р.

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 16 Міннеаполіс	20.00	5.00
„ 57 Ютика	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ Й ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 16 Міннеаполіс	52.00	7.80
„ 35 Озон Парк	—	4.50
„ 43 Філадельфія	54.50	9.75
„ 57 Ютика	45.00	5.00
„ 63 Детройт	20.00	3.00

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 16 Міннеаполіс	10.00	5.00
---------------------	-------	------

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 30 Клівленд	15.00
„ 48 Філадельфія, збірка з нагоди 50-ліття п. Хавлюків	10.00
Анна Макух, Бофало, збірка на ювілею 50-ліття п. Снайчуків	52.50
Іванна Бенцаль, Бронкс, збірка на гостині у п. Еви Дорош,	10.00
Форест Гилс	10.00
Іванна Бенцаль, Бронкс	5.00

ГАРОС — українська крамниця квітів, Клівленд	5.00
Федір Вовчок, Філадельфія	5.00
Ірина Левицька, Елізабет	3.00
Надія Дзидзан, Шикаго	2.00
Д-р М. Танчак-Дицьо, Левистон	2.00
Марія Гоголь, Шикаго	1.00
Ольга Бендюк, Балтимор	1.00
І. Науменко, Вилімантік	1.00
Марія Буцик, Менчестер	1.00
Катерина Струса, Менчестер	1.00
Теодія Хвостик, Менчестер	1.00
Марія Добрянська, Менчестер	1.00
Катерина Датків, Менчестер	1.00
Юлія Фоліс, Філадельфія	1.00
Марія Колісник, Вунсакет	1.00
Марія Генік-Березовська, Торонто	1.00
Н. Цегельська, Бетлегем	1.00
Богдана Михайлів, Бетлегем	1.00
Ольга Фостаковська, Гондейл	1.00
Марія Посмітук, Дітройт	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 13 Честер	10.00
„ 20 Філадельфія	55.00
„ 30 Клівленд	10.00
„ 43 Філадельфія	10.00
„ 47 Рочестер	64.00
„ 57 Ютика	12.00
„ 63 Дітройт	250.00
„ 67 Перт Амбой	20.00
„ 70 Пассейк	15.00
„ 71 Джерзі Сіті	258.00
Анна Чорній, Балтимор	2.00

НА ДЕЛЕГАТКУ ДО ІСТАМБУЛУ:

Від. 20 Філадельфія	15.00
---------------------	-------

ЗУАДК ТА ІНВАЛІДИ:

Від. 10 Філадельфія	10.00	—
„ 20 Філадельфія	2.50	2.50
„ 42 Філадельфія	10.00	—
„ 43 Філадельфія	5.00	5.00
„ 44 Філадельфія	10.00	—
„ 48 Філадельфія	10.00	—

ВКЛАДКА ДО УККА:

Від. 10 Філадельфія	10.00
„ 30 Клівленд	15.00
„ 42 Філадельфія	10.00
„ 44 Філадельфія	10.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

Вже вийшло з друку:

Ірина Павликовська
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ
Нарис історії жіночого руху
Багато ілюстрована книжка.

Ціна 1 дол.

замовляти в Централі СУА.

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу СУА

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вечірка Укр. Демокр. Клубу,
Відділу 4 СУА

Членка Укр. Демократ. Клубу, 4 Відділу СУА п-ні Єва Дорош підготувала милу несподіванку, влаштувавши у своєму гарно устаткованому домі прийняття за вечорою для членок Відділу та гостей.

Запрошені провели незвичайно мило час при щедро й зі смаком заставленому столі, бо привітна господиня держалась старовинного українського звичаю щирої гостинності.

Дякуючи п-ні Єві Дорош за цю приємну гостину, голова Відділу Анна Кізима висказала почування всіх привітних, коли запевнила, що всі присутні довго будуть згадувати цей вечір, проведений у її гостинному домі. Водночас, для відзначення цього гарного товариського моменту у житті нашого Відділу, запропонувала зложити добровільні датки на громадські цілі. Привітні гості щиро її піддержали і зложили 45 дол. Із зібраної квоти призначено 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Пані Кізима звернулась також із гарним закликом до присутніх пань, що не належать до жіночої організації, щоб вони вступили у члени Союзу Українок Америки.

Хоч цей вечір мав приватний характер, проте його значення загально-організаційне, бо скріплює співжиття між членками і живе їх із собою. Дух Союзу Українок Америки, оце почування єдності і згоди й охота до дальшої праці, розквітає власне на таких зустрічах і подає приклад іншим.

І. Б.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 5 Відділу СУА

Дата: 24. січня 1960.

Відкрила збори молитвою голова п-ні Катерина Сосновська.

Президія: п-ні Павлина Будзол, голова, п-ні Марія Соколів, секретарка.

Звіти Управи: зложили: п-ні К. Сосновська, голова, і референтки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбуває

правильно свої сходи, а також дискусійні вечори по черзі в домах членок. За померлих відправляють панахиду з поминками, а також Службу Божу за здоров'я членок. Взагалі — приділяють багато уваги членству і дбають про те, щоб членки пізнавались і жилися з собою.

Також багато Відділ допомагав у починах Окр. Ради і других місцевих установ, а найбільше парохії Неп. Зачаття Преч. Діви Марії в Гемтремку, як у щорічному базарі, так і в Дні Укр. Католиків та інших імпрезах.

б) Культ. Освітня: Цього року влаштовано два вечори з доповідями й дискусією, уродини заслуженої членки, обід з нагоди Великодніх свят, три пікніки в городах членок, дві столові забави. Членки ходили з колядою, відвідуючи членок.

в) Сусп. Опіки: Відвідували хворих членок та в багатьох випадках морально їм допомагали.

Каса Відділу: виказує за 1959 рік 924.02 приходу, а 836.92 дол. витрат.

Контр. Комісія: Пп. Анна Патра, Каролина Стасів і Параскева Гищук ствердили, що книги Відділу в найкращому порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії.

Нова Управа: п-ні Катерина Сосновська, голова, пп. Павлина Будзол і Д. Горбуш містоголови, п-ні Марія Соколів секретарка, п-ні Агафія Галишин фін. секретарка, п-ні Анна Релецька скарбничка. Референтками стали: п-ні Марія Гесон організаційною, п-ні Анна Сірко культ. освітньою, п-ні Марія Цісарук виховною, п-ні Павлина Будзол пресовою, п-ні Феся Сіділо сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Анна Патра, Параскева Гищук і Марія Ворик.

Плян праці на 1960: Два культ. освітні вечори, відвідини членок із колядою, обід з нагоди Великодніх свят, три пікніки в городах членок, святкові сходи в честь патронки Відділу св. Ольги з відповідною програмою (у липні), поминки за померлих членок у вересні, дві столові забави.

Павлина Будзол, голова зборів і пресова референтка

Дата: 23. січня 1960

Відкрила збори голова п-ні Свенсон молитвою. Пам'ять померлих членок вшанували мовчанкою.

Президія зборів: п-ні А. Дзюма, голова, п-ні О. Раковська, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні С. Штига.

Звіти Управи зложили: п-ні А. Свенсон, голова та референтки.

Діяльність Відділу була не надто оживлена через брак молодшого членства. Але Відділ відбував правильно свої сходи і співпрацював з другими Відділами й Окр. Радою.

Контр. Комісія переглянула книги, знайшла їх у порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії.

Нова Управа: п-ні А. Свенсон, голова, п-ні О. Вус, містоголови, п-ні О. Раковська, секретарка, п-ні М. Соболь, скарбничка, п-ні І. Івусич, господарська референтка. Доглядачки хворих: пп. О. Химчук і С. Штига.

Контр. Комісія: пп. М. Бобецька і К. Охматович.

Колядою „Бог Предвічний“ закінчено збори.

Ольга Раковська, секретарка

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Академія для вшанування пам'яті
Митрополита Кир Андрея

Разом із іншими організаціями Міннеаполісу 16 Відділ СУА співпрацював при влаштуванні величавої академії в день 1. листопада 1959 р. Програма була дбайливо підготовлена, а зала заповнена зщерт.

Свято розпочалося вступним словом інж. Я. Карп'яка. Слідувала молитва до Митрополита, яку виконали діти з садку. Доповідь про Митрополита вголосив п. М. Охримович, професор каледжу з Вінону, Мінн. Слідував сольоспів п-ні Катрусі Павлишин і виступ хору учнів парохіяльної школи при церкві св. Константина під про водом інж. Є. Карп'яка. Учні тієї школи рецитували поему „Листопад“, а фортепіянове сольо виконала одна з кращих учениць Муз. Школи п-на Уляна Крамарчук. Дальше хор під орудою проф. Р. Ставничого відспівав „Ой, зійшла зоря“, а якій сольову партію виконали п-ні Олена Бенцаль-Карп'як і мгр. Ярослав Луців. Дальше

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свято Ольги Басараб

Дня 14. лютого 1960 23 Відділ влаштував свято своєї патронки. О год. 12 о. Ярмач відправив Службу Божу, а потім панахиду. Членки з відзнаками усталися рядами в церкві. О год. 2:30 по полудні почалась програма свята у церковній аудиторії. Заходами п-ні І. Козаченко сцена була прикрашена портретом Ольги Басараб. Голова п-ні Дембіцька відкрила свято вступним словом і попрохала присутніх мовчанкою вшанувати пам'ять героїні. Реферат їй присвячений і вірш „Могила О. Басараб“ виголосила секретарка п-ні Палер. По цих точках п-ні Дембіцька покликала до слова чільних громадських діячок. Першою промовляла відома в Дітройті бесідниця п-ні Катерина Хом'як. У своїй промові вона з'ясувала суть цього свята і висловила признання членкам Відділу, що його рік-річно влаштовують. Зчерги промовила п-ні Ірина Козаченко, яка закликала, щоб це свято дальше й так само врочисто святкувати. На ту саму тему промовляла пп. Ясінська, Черіба і Попович. Усі висловлювали свою пошану для тієї видатної жінки, що віддала життя за Батьківщину.

Потім подано скромну перекуску. Після неї п-ні Дембіцька подякувала о. Ярмакові і всім присутнім за участь а Комітетові Підприємств за виконану працю. Свято закінчилось добрим моральним і матеріальним успіхом. Відспіванням пісні „Боже, вислухай благання“ закінчено свято.

Ксеня Палер, секретарка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 30 Відділу СУА

Дата: 24. січня 1960.

Відкрила збори: п-ні Катерина Мураль молитвою. Мовчанкою вшанували всі пам'ять померлих членок.

Президія зборів: п-ні Катерина Мураль, голова, п-ні Марія Фецачин, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів прочитала п-ні М. Фецачин,

Звіти Управи зложили: п-ні К. Мураль, голова, п-ні К. Габрівська, містоголово, п-ні Анна Гавриляк, друга містоголово, п-ні Розалія Завінська, фін. секретарка, п-ні Анастасія Полівка, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна. Відділ відбув 8 сходин членів, вислав дві делегатки на Конвенцію і брав участь в Окр. З'їзді. Співпрацював із Окр. Радою й іншими Відділами СУА.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: влаштовано Свят-Вечір і Свято Батька. Відділ брав участь у Міжнар. Жін. Виставці, Вишиваних Вечерниціях і Святі Жінки-Героїні.

Грошовий оборот: 586.97 дол. приходу і 693.13 дол. витрат, що пояснюється висилкою делегаток на Конвенцію.

Контр. Комісія поставила внесок на уділення абсолюторії, а збори прохали Управу залишитись на 1960 р.

Нова Управа: п-ні Катерина Мураль, голова, п-ні Катерина Габрівська, містоголово, п-ні Анна Гавриляк, друга містоголово, п-ні Марія Фецачин, рек. секретарка, п-ні Розалія Завінська, фін. секретарка, п-ні Анастасія Полівка, касієрка.

Контр. Комісії: пп. Марія Лабік і п-ні Тремлюк.

Ухвала: пожертвувати на фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., а на пресовий фонд Н. Ж. 15 дол., вислати річну вкладку до УККА 15 дол.

Закінчення зборів відбулось при смачній перекусці і милій товариській гутіріці.

Марія Фецачин, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Вечір у роковини гетьмана Мазепи

Дня 6. лютого 31 Відділ СУА ім. княгині Ярославни перевів таку культурну імпреду у помешканні п-ва Колондницьких. Присутніх було около 60 осіб. Програма складалась із вступної статті „Великі роковини“, яку відчитала з Нашого Життя голова п-ні К. Цимбалюк. Потім п-ні Анастасія Біловус, секретарка Відділу виголосила три деклямації з книжки „Державні Думи“, а саме — „Мазепи лицарі“, „Богун полковник“ і „Корона Данила“. Слідували короткі промови і привіти членок інших Відділів СУА, а саме — пп. Васько, Ганиш, Сосновської, Бережанської і Чайківської.

По виконанні програми п-ні Колондницька і п-ні Забігайло погостили присутніх вечерою, яку пожертвували від себе для того успішного вечора. По вечері покликано присутніх до зложення пожертв на українську, католицьку вищу школу у Дітройті при

церкві Неп. Зачаття Преч. Діви. Збірка принесла круглих 100 дол.

Наприкінці присутні висловились щодо вечора і хвалили, що така імпредза приносить багато більше користи, ніж усякі концерти, яких промов мало хто слухає. А тут із великою увагою й повним спокоєм присутні все вислухали до кінця.

Іменем Відділу складаємо всім присутнім подяку за участь та за щедрі пожертви, всім що склали привіти, а господиням за гостину.

Анастасія Біловус
секретарка

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 36 Відділу СУА

Дата: 27. грудня 1959.

Президія: п-ні Брудна, б. голова

Нова Управа: п-ні Катерина Попович, голова, п-ні Анна Брудна, містоголово, п-ні Марія Яськів, фін. секретарка, п-ні Софія Новак, рек. секретарка, п-ні Анна Гіжовська, касієрка.

Контр. Комісія: пп. Маршін і Кріль.

Катерина Попович, голова

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вишивані Вечерниці 43 Відділу

На день 6. лютого Відділ проголосив цю забаву, підготувавши ґрунт вмілою рекламою. З зацікавленням прямувала туди українська громада, розраховуючи на нові інтересні моделі. Адже перші Вишивані Вечерниці того ж Відділу були сенсацією, а недавній Показ Фольклору й Нар. Ноші виявив нові й незнані скарби. Що нам тепер покаже Філадельфія?

Показалось, що 43 Відділ має щасливу руку. Помимо того, що того ж дня відбувалась інша забава, заля була заповнена вщерть. Щораз більше вишивок миготіло поміж темними вбраннями панів і кольоровими пань. Треба було чимало труду, щоб розглянутись у тому і все впорядкувати.

Вишиваних суконок було менше, як торік, а багато їх ми побачили вдруге. Та замітною була одна риса: у вишивках появились молоді дівчата. Тоді коли торік найкращі вишивані сукні вивели членки Відділу, то цього року прикрасили себе вишивкою їхні доньки. А це треба цінити. Молодь привчається до вишиваної прикраси і гордиться нею. Та й чи може бути

щось кращого, як молода врода, підкреслена вишиваним узором?

Переважали ясні сукні з полотняного матеріалу. Таких було кілька з дбайливим приміненням узору (пп. Д. Кивелюк, Л. Жилава, М. Шиприкевич, О. Богачевська, М. Прокурська, Х. Притула, С. Фоліс, М. Вікарчук). На білій вовні вишили цікаві моделі пп.

Із Вишиваних Вечерниць у Філадельфії:

П-ні Стефанія Бернадін мала білий вовняний комплект — блузку-туніку і спідницю. Вишивка примінена вузькою смугою при вирізі і на придолі туніки.

From the Dancing party in Philadelphia: Mrs. Bernadyn in a white woolen dress, adorned with Ukrainian embroidery

С. Бернадін і В. Ценко. Більше було моделей із ясного шовку (пп. Є. Прохоренко, Л. Чайковська, Я. Грабовенська, А. Мірчук, М. Паладій, А. Сагата, Я. Оранська). Також на дакроні гарно вийшла молодеча суконка (М. Винницька).

Було декілька темних візитових суконок із інтересним приміненням узорів (Софійка Лада, Марія Чижович, Христина Чайковська, Софія Квасницька, Аня Максимович, Ростислава Богачевська і Анна Богачевська). Сюди належить також суконка п-ні Ст.

Пушкар (вишивка на білому батисті у сполучі з синьою тафтою).

По-вечірньому скроений був тільки один і то дуже цікавий модель Ірини Мельник (взір „рожички“ на білому атласі). Сюди можна також зачислити репрезентативну сукню п-ні Шумської (чорна „принцеска“, довгі, білі рукави).

Зовсім окремо треба відмітити модель п-ні Мотрі Головінської, що примінила до суконки „друковану“ скатерть і добула з неї цікавий ефект. А також сукню п-ні Ніни Климовської, яка прикрасила тяжкий зелений шовк бароковим орнаментом золотої краски.

Вечір проходив дуже жваво. На запрошення Нашого Життя прибули молоді мисткині Ніна Климовська й Мотря Головінська. Переглянувши моделі вони висказали свої думки і їх незабаром подадуть в окремих замітках у нашому журналі.

Можна сказати, що спроба 43 Відділу вповні вдалася. Другі Вишивані Вечерниці виявили таке ж замилювання до вишивки, як і перші, впроваджуючи в круг її зацікавлення молодь. А Відділ одержав гарний дохід із забави, що підтримує його багатогранну діяльність.

Л. Б.

ЮТИКА, Н. У.

Річні збори 57 Відділу СУА

Дата: 1. листопада 1959.

Збори відбулись у присутності представниці Окр. Ради п-ні д-р Є. Єржківської. Всебічно обговорено питання біжучих завдань, що їх підготовано на ширших сходах дня 5. жовтня.

Нова Управа: п-ні Марія Когутяк, голова, п-ні Р. Габровська, містоголова, п-ні Я. Томич, секретарка і культ. осв. референтка, п-ні О. Літинська, касієрка. Референтками стали — п-ні М. Смолій організаційною, п-ні М. Кропельницька імпрезовою, п-ні Д. Савицька сусп. опіки, п-ні К. Процьків виховною, п-ні Р. Рабарська господарською, п-ні Л. Волянська пресовою.

Контр. Комісія: пп. С. Чорна, В. Велічко і В. Яцків.

Плян праці: Намічено перевести такі імпрези: Чайний Вечір, Андріївський Вечір, Свято св. Миколая, продажу печива, коляду, Вечір Розваги, Вечір Піснi й Танку для американської публіки, курси вишивкарський і куховарський.

Чайний Вечір

Дня 22. листопада відбувся цей Вечір у домі голови п-ні М. Когутяк і привабив велику кількість Союзнок і гостей, що їх запрошено щоб їх познакомиться з жіночою організацією. Рівночасно відбуто й ширші сходи Відділу.

Атракцією вечора було слово п-ні Карли Процьків про українську вишивку, демонстроване рясно зразками її подивугідного вміння. Тонкий смак, глибоке розуміння національного стилю, досконала гра кольорів, соборність у підборі зорів захопили глядачів. У своїй доповіді вчителька з фаху й покликання підкреслила потребу передати цю вмільість нашим дітям та виявила бажання показати це на курсі української вишивки, що має бути переведений при нашому Відділі.

У другій частині вечора, при коктейлі, добірних каначках і каві ділові розмови переривались піснями (жін. ансамбль п-ні Олени Кокодинської), жартами й плянами майбутніх імпрез. Присутня, як гостя, п-ні О. Турчак, познайомившись із нашою працею, висловила бажання стати членом СУА, а Наше Життя, що його передплачує, стало для неї необхідним журналом.

На вечорі п-ні О. Турчак перевела розгрю попелнички, що її подарувала талановита керамікарка п-ні Д. Савицька. Продавались також дитячі видання СУА.

Цей вечір вважаємо надзвичайно вдалою спробою здобувати прихильниць для нашої організації і його варто час від часу повторювати.

Андріївський Вечір

Барвистий вечір, повен гумору і традиційного чару, втішається успіхом серед громадянства Ютики з року в рік. Так і тепер, 13. грудня, підготований культ. осв. референткою п-нею Томич, розпочався привітальним словом голови п-ні Когутяк. Програму вечора вела п-ні д-р Є. Єржківська з гумором і влучними дотепами, добираючи жарти і веселі коментарі відповідні до кожного виступу. Програма складалася з скечу „Модерний Андрій“ пера Наталки Смолій (п-ні Оксана Лукашевич і авторка), виступу п. Я. Ликтея з укр. піснями під бандуру, скечу „У лікаря“ (пп. Стефанія Чорна і Богдан Козій), фортепіанового соля Богданки Волянської, сольоспіву Людмили Волянської при акомп. мгра З. Савицького, жін. хорového ансамблю

під керівництвом п-ні О. Кокодинської з двома жартівливими нар. піснями, гуморесок М. Понеділка (відчитала п-ні Ірина Запаранюк), танку Лілеї Волянської („Ритмічний танок“), скечу „Пам'яткова річ“ (пп. Ярослава Козій і Осипа Кропельницька), тріо Волянських у „Київському вальсі“ Майбороди при супроводі мгра З. Савицького. З віщунням долі ходила, гарно примовляючи, ясновисавя „циганка“ Оксана Лукашевич.

Та обставина, що на залі був присутній достойний гість з Європи інж. Осип Бойдуник, „піднесла температуру“ виконавцям, отже рясні оплески щедро винагороджували вдалі точки.

Буфет був у досвідчених руках імпрезової референтки п-ні Кропельницької та госп. референтки п-ні Рабарської. Їм допомагали пп. Я. Козій, К. Процьків, В. Величко й інші.

Свято св. Миколая

Якщо Андріївський вечір був зумовлений бажанням розважити дорослих (і заробити дещо), то знов це свято було виключно підготоване для нашої дітвори. Вих. референтка п-ні Когутиків при допомозі голови п-ні Когутиків та орг. референтки п-ні Смолій поставили з дітьми школи українознавства сценку Р. Завадовича „Дзвінки св. Миколая“. Щирість і безпосередність малих і молоденьких виконавців: О. Лукашевич, Н. Смолій, М. Процьків, Л. Волянської, В. Козій, Г. Савицької, Г. Ткан, Н. Томича, М. Мельника, І. Дуба, С. Коцинди, М. Дуб, та Д. Лужної — створювали у глядачів легкий і радісний настрій. П. Богдан Козій грав ролю св. Миколи. Після вистави чемні (і нечемні) діти діставали подарунки. З піднесеним гумором малеча й юнацтво розходилось по домах.

Л. В.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Вишивані Вечерниці

На довго перед карнавалом, бо ще восени в „Укр. Газеті“ поміщено пригадку, щоб пані вишивали собі сукні, бо у карнавалі будуть традиційні Вишивані Вечерниці 63 Відділу СУА. Але у нас чогось покутує думка, що вишивати сукню і то ще відповідну на вечерниці у карнавалі, це люксус і марна витрата часу і гроша. І дуже мало пань береться до цього діла заздалегідь, а потім коли вже прийде карнавал, робиться це на борзі і сукня не

виходить така, яку треба мати в карнавалі. Інші знову вбирають вишивані блюзки і жюрі Вечерниць має із ними клопіт, бо блюзка це ж не карнаваловий стрій. Дарма, що нераз вона може бути й дуже гарна, але нагороджувати її не можна.

Ходить про те, що ідея влаштування Вишиваних Вечерниць лежить у тому, щоб працювати над вміщенням вишивки власне на карнаваловій сукні. У щоденному житті української жінки українське народне мистецтво, а зокрема його найповажніша ділянка — вишивка, має вже своє поважне місце і приміщення. Даймо їй право вийти у ширший світ, не тільки на станках виставок, які устроює жіноцтво, чи як прикраса наших хат! Різноманітність красок, форми і композиції, яку має укр. вишивка, цеж прямо розкіш! Берім із тієї невичерпаної скарбниці, що нам по душі і тим поучуємо молодь цінити, розуміти й любити укр. народне мистецтво. Ось в тому лежить й ціль влаштування Вишиваних Вечерниць!

Цього року 63 Відділ СУА, подбав заздалегідь на ці вечерниці, за прекрасні запрошення, оформлені п. Юрієм Козаком. Вони ж давали враження, немов би вишивка, яка була на них, є насправді на полотні.

Жюрі складалося з чотирьох осіб — проф. Едвард Козака, пань: Дарії Бойчук, Ірини Іваницької і д-р Валентини Савчук. Нагороджені і вирізані сукні були такі, які відповідали на карнавал формою, розміщенням вишивки, її красою та матеріалом. Вислід був такий: на першому місці були сукні п-ні Зені Юрків і п-ни Люби Климишин. Перша була на кремовому тлі, багато вишита яворівським взором і довгий шаль мав теж на краях взір. Сукня вшита по-балевому. Друга сукня з білого легенького матеріалу мала в поясі взір бойківський. Поясок з-заду звужувався. Цілість була ефектовна. Дальші нагороди одержали п-ни: Анна Богай, Христя Макар та п-ні Ярослава Скасків. Отже п'ять суконь було вирізнених. Окрім них були на залі пані в сукнях і блюзках, які були вже вирізані іншими роками, то й жюрі не брало їх до уваги. Всіх вишиваних суконь із вирізненими було 26, блюзок 11. Сукні мали: пп. Легета, Василюк, Климишин Олена, Бойчук, Величківська, Капустій, Захарків, Макар, Годів, Барнич, Дяків, дві сестри Кузів, Когут, Блюзки мали пп: Стельмах, Захарків, Лєвицька, Скасків, Стрихалюк,

Кузів, Савків, Шумило Данка, Когут і Савків.

Деякі панове мали теж вишивані сорочки. Дві з них були вирізані, як Василя Барнича і Захаріва. Студент п. Роман Мазяк мав вирізану гарну вишивану краватку і хустинку при блюзці.

Нагороди перших двох суконь уфундував п. Гарашевський, власник книгарні і крамниці, що дав п'ять ярдів полотна і п'ять пачок ниток до вишивання. Інші нагороди були: вишивані серветки і хустинки та керамічний глечик на квіти. Мужчинам уфундував нагороди власник м'ясного skleпу п. Когут, що дав п'ять фунтів ковбаси. Обом жертвеним купцям 63 Відділ СУА складає подяку.

Вечерниці були гарні й веселі, бо п. Богдан Скасків, що був аранжером, вміло і з темпераментом провадив їх. Його дружина п-ні Слава була відповідальною за буфет, що був смачний і дуже різноманітний, завдяки жертвенній праці господині та її помічниці.

Вкінці треба замітити, що склад жюрі під проводом неоціненого Ека, працював згідно і приємно. За участь у ньому Управа 63 Відділу СУА, щиро дякує всім, а передусім п. проф. Едвардові Козакові.

Д. Б.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 64 Відділу СУА

Дата: 3. січня 1960.

Збори відкрила голова п-ні М. Ржепецька.

Президія: п-ні І. Рожанковська, голова, п-ні О. Луцька, секретарка.

Звіти Управи зложили п-ні М. Ржепецька голова і референтки.

Діяльність Відділу:

а) Культ. Освітня: Образотворчу Виставку Мисткинь переведено вже втретє. Відбулись авторські вечори наших письменниць — Віри Вовк і Ірини Шуварської. На заклик фонду заснування української катедри при американським університеті Відділ перший відгукнувся, жертвуючи 100 дол.

б) Сусп. Опіки: Постійна опіка над двома садками в Німеччині, Людвігсфельд і Розенгайм (55 дол. місячно), над „бабусею“ в Європі і стипендія для студентки в Європі (20 дол. місячно). Окрім того висилка пачок до Європи (48 пачок вагою 40 фунтів кожна).

Підстава фонду сусп. опіки — це (Докінчення на обгортці)

ВІТРАЖІ

Берези білять сорочки душ зелених.
Усе повеселіло: окрилились вази,
Шиби нассалися пролісків з неба,
А на амфорі пава співає.

Луки на капітелях
Вигнули легко шиї флямінгів,
Вже не тяжіють. Над ними Сатурном
Крутиться німб золотого піску.

Рука забуває час на клявішах
І намічає спіралями звуків
Нові плянети у всесвіті.

Хтось ліпить книгу з листків серця,
Хтось на вернувся перед картиною.
Дивляться в вічність вітражі собору.

Дехто вірить, що йому від початку світу назначено, куди і як потече його життя. Так учив Мохаммед і його поклонники, а середньовічні духовні чини провадили задля цього між собою довгі суперечки. Одні з них говорили, що людину одразу Бог каже вродити в шкірі філістра або цигана, цебто вона або буде заїдатися калачами з медом, або носити сандалі на кийку, раз у гостях у магараджі з Гіперабаду, раз у куми біди на бенкеті за голим столом.

А я собі думаю, що обставини роблять часом циганами таких людей, які мріють про затишні плеса на вудку, власну пасіку і велике коло внуків на старість. Це трагедія нашого покоління, що не може йти за покликанням.

Що торкається мене, то мені таке мандрівне циганство у смак; я люблю самоту, затаюся, мов цигарковим димом, метелицею чи сонцем, дороги мені пригоди, зміна товариства й безмежна воля. При цьому я ставлю собі високі вимоги, наче б я був головним актором у вертепі цієї епохи. Ніхто не може, зрештою, окреслити моїх досліджених зір, хоч вони — порошинки, як і ця, що крутиться довкола себе й довкола сонця. Дозвольте: моє ім'я Марко Вишня, по голодних студіях на західноєвропейських університетах астроном за званням, з Києва родом і душею (якщо бувають душі) і всесвітній громадянин мізком.

Якраз стукнуло мені тридцять років. (Якийсь столітній дідок мав сказати: що це сто років в обличчі вічності? — і почував себе молодим!)

Передо мною круглий обрій, і це зовсім байдуже, що в мене нема грошей. Чорт з ними, мені без них краще. Ніщо мені не таке осоружне, як ситі грішми й ласі на гроші. В мене нема скринь: одна валіза й телескоп становлять усе моє майно, проте я докладно звертаю увагу на чистоту і шляхетність поводження й одягу. Питомий мені нахил до іронії, може ознака перетончення, і певно Шардонова правда, що тільки наш чорнозем зможе зробити з такої щепи, як я, клясичне дерево великої простоти.

Я ще не цілком розкусив Шардона. Носиться з коробкою по пісчаному березі, видзьобуючи парасолем скойки, слимаки, кам'янци. Збирає, як струсь, усе, що йому засвітиться в сонці. І при кордонній

перевірці митний урядовець поколов собі в його наплечнику руку золотими піренейськими будяками. Трохи в ньому з Дон Кіхота, трохи з Розінанте. Ранком, коли вдягає камаші, або завиває шию буряковою хусткою, любить іржати григоріянські жорали і замість вина л'є до обіду (в Іспанії!) якусь мінеральну воду. Але позатим, здається мені, що він цілком порядна людина. Не любить сплетень, не водиться з Аглаями... (Аглая це — непомітний куц, що гостро пахне вночі). Зрештою: ніяка його не схотіла б.

Він зовсім оригінальний. Сиділо нас вчора при столі четверо, і Дримба ніяк не добачував, що Ільончині очі засвітилися до фіялок. Тоді Шардон виявився лицарем, купив їй китичку й шепнув: — Скажете потім іншим, що то від нього, добре? — Усе пройшло б непомітно, але Ільонка почервоніла, як це буває в молодих дівчат.

Шардон не може пройти коло Дримби, не зморщивши носа, як від смороду. Потім попадає в лихий настрій.

— Ви дрібничкові, пігмеї духа. Треба вас таки міцно любити, щоб з вами витримати. Де ваш формат? Ваша еміграція об'їхала цілий світ і схожа на коня з наочниками. Ви мали прекрасні початки, чудовий фолклор, ну, але що далі? Він прилип вам зовсім до пупця, вибачте за порівняння. Ваше почуття краси вбалося в якісь догматично-народницькі палітурки і ви боїтесь чогось загальнолюдського, як дідько свяченої води. Хай навіть з'явиться який геній, ви його задзьобаєте в ім'я традиції, а не хочу вже й розглядати, скільки там скритої зависти й особистих розрахунків. Та й сама ваша традиція виглядає на шкаралющу без живого овоча, бо за океаном ви скоро затираєте між чужими своє обличчя. В гурті ви, очевидно, сантиментальні, аж капає, але найвищими справами займаєтеся тільки зі звички й дуже оптимістично оцінюєте свої осяги. Назагал ви такі — ні гарячі, ні холодні — літєлі, як пережована гума, але як вам це хтось скаже, ви спалахуете й пускаєте йому кров з носа: Хай живе Україна! За чарку горілки, за будь-яку колючку робите собі смертельних ворогів. Кажете, що у вас гумор. Невже ви коли, по Байді, засміялися з себе?

Коли ви пічнете ушляхетнювати — не свої великі, варварські, а якраз ті дрібненькі звичаї, які так добре окреслюють вашу вдачу? Десь на світі є стриманість, повага, шана, десь стоїть велика людина (байдуже — великий грішник, чи великий святий), „як левантійський кедр перед обличчям Господнім“. Хто з вас бореться аж до смерти за покликання? В вас нема вже постатей, тільки самі типи, і аж дивно думати, що були в вас Мономахи й Шевченки!

Шардонові слова бризкають слиною, і він стоїть штовхаючи пальцем одної руки в пітьму, а другу розкрячив, як пальмовий листок. — Знаєте, — докидає, втираючи чоло хустинкою, — коли мені хто каже „український емігрант“, то я бачу в асоціації думок людину, що озброєна героїчно-мученицькими фразами, а в дійсності вона — малий, вдоволенний зі себе і зі світу філістер.

Як перечити людині, яка так вибухає? І навіть, зрештою, коли те все, що він говорить, має свої пережиті й переболілі мотиви?

Але часом Шардон мене дивує. Хоч би по останнім астрономічним конгресі в Лювені, коли ми випадково стінулися на коридорі перед головною залесою університету. Він зловив мене норовисто за рукав пальта:

— Ви — ви відкрили нову зорю? Велику зорю, чи планету?

— Ні, зовсім невелику, одне з тих безіменних світил у Молочній Дорозі.

— О, дякую, дякую вам дуже! — і Шардон розплакався.

Я зовсім розгубився. Чому, чого? Чи його вдарило моє відкриття, чи зворушила його непомітність? Бог з Шардоном, бо він, мабуть, вірить.

*

Ми вже давно знайомі з Шардоном, і до сьогодні я не знаю, що саме мені в ньому нагадує отця Атанасія з Печерської Лаври. Може тому я маю до того смішного бретонця таке почуття пошани.

Треба вам знати, що я виріс без батька. В нашому будинку коло Купецького Саду линяли стіни, й ікона Пречистої світила звисока на голі рештки шляхетської обстановки, як всюди на Україні. Не те, що я горджуся шляхетством, бо вірю тільки в шляхетство духа і пишаюся темночервоною кров'ю моєї матері, Мотрі Леміш із Млинівки. Свою приналежність до тієї чумацької породи я відчуваю не так у ній самій, мовчазній, як черниця, завжди похиленій над шиттям, як дожидала листа з уральських копалень (пізніше я бачив її на вівтарі тарагонської церкви Пресвятої Крови з мечами в грудях), але в кременім дядьку Андрію, отцю Атанасію.

Дядько Андрій — так треба було його звати при інших — мав у собі щось із дубів-велетнів над Дніпром, на яких я ріс, як мох, висисаючи в себе їх соки й кучерявість. „Отець Атанасій“ була наша форма, зв'язана з традицією і шаною. Іноді він стягав мене за ноги з гиляки, щоб грати зі мною в доміно грецької граматики, і коли я не вмів складати слів, або пояснити їх граматичне значення, він брав мене цупко за чуприну і тряс мною, як грушею.

Я дозволяв трясти собою, любив навіть, коли він підкидував мене мов м'яча, той циклоп із рудою

бородою. Його зелений від водоростів човен був нашим прибіжищем і єдиним засобом подорожування. Ми ловили з нього шук, що, ковтнувши гачок, тягнули нас, мов тюлені, славною рікою, і була мені потім заплака від матері в словах: „Синочку любий, мій господарю“.

Іншим разом ми запливали човном то до Канева, то до надбережних сіл, де ще іноді в хатах висіла за мисником припорошена бандура або лежала на лаві стара ліра, які берегли в собі ціле майно дум про чумаків і про турецькі походи. Отцеві Атанасієві завдячую, що я пізнав ті хати такими, якими вони справді були: з топтаною долівкою, присипаною зіллям, з ласкавою ввічливістю господарів.

А церкви, дерев'яні церкви між тополями! Ми „збирали“ їх разом. Отець Атанасій лягав, як довгий, на долівку, щоб схопити барокову баню в свій драгтивний апарат, з якого якимось виходили на диво прегарні світлини; його борода й лиця ставали чорні від бліх з порошкової долівки, і аж потім, як апарат по яких десяти хвилинах клацав іржаво, отець Атанасій кривився й обтріпувався рукавом ряс. Тоді я аж корчився від сміху.

Нераз і він любив реготатись, неначе б дуднів глибокий колодязь:

— Чому Три Царі пишеться з великої букви? Відомо, щоб викликати зависть! Ха-ха-ха! От і малий комсомолец, хай його!

Найкраще було, коли він розкривав мені грубі книги з афонськими фресками, або обводив по київських святинях і, пояснюючи мозаїки на стінах Михайлівського собору і Софії, обдарував на ціле життя.

— Бачиш, як Богородиця черпає воду з криниці, як пряде на веретені? Не вір, сину, що релігія не для робочого люду.

Отець Атанасій не зважав, що на вулиці сипались на нього, як з мішка, обиди за його ряс і рудавість, що літали за нами облущені качани кукурудзи. А я йшов гордий з ним, як престолонаслідник, і вивчав потім напам'ять цілі старослов'янські відступи з Матая і Йоана, що йому давало велике вдоволення:

— Славно, комсомольчику! Будуть з тебе люди! Бідний комсомольчик! Отця Атанасія взяла міліція, а мене посадили в школу, де не викладали іконознавства, не читали Євангелій, не слухали бандури і ліри. Це тоді я довідався, що людина має теж серце. Хлоп'яча оселя на Кавказі, левади повні тюльпанів, грузинські скелі і водоспади не забрали в тому серці місця для отця Атанасія.

Тому я одразу мав довір'я до Шардона, коли його кощава рука взяла мене за рамя на мості через Сену і його трохи хриплий голос спитав:

— Ви голодні? Ходіть.

*

Ну, подивіться, що за чудне товариство зібрала ця драгтивна жовта пирхавка — автобус. Кожне з цих чоловічків і жіночок — бо ми такі малі в безмежній природі — має свої бажання, але всі одногласно, включно з шофером у кратястім кашкеті, рішилися на згідливість, хоч такі компроміси продовжать нашу одноразову подорож на кілька тижнів.

ДО ПЕРЕПISУ НАСЕЛЕННЯ

(Гл. заклик на ст. 2)

Фотокопія частини переписного листа, що його використовуватиметься під час перепису населення З'єдинених Держав у квітні цього року та яка відноситься до національного походження громадянина або його батьків. Особи, що народились в будь-якій частині української землі і приїхали до Америки, повинні вповнити всі ці запити так, як показано на фотознімку. Натомість особи, що народились в Америці, але їхні батьки походять з України, в запиті P8 повинні вписати стейт, в якому вони народились, а запити P9, P10 і P11 вповнити так, як показано на цій фотознімку.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

(Докінчення зі ст. 30)

оподаткування по квотрові на місяць, яке кожна членка повинна від п'ять знайомих осіб зібрати. Окрім того прибувають гроші з передсвяткового базару, пікніків і забав на спілку з іншими товариствами, зокрема буфетів на таких імпрезах. Останнього року видано на харитативні цілі 1916 дол.

в) Виховна: Відділ влаштовує щороку забаву для доростаючої молоді, і щороку складає пожертву на КоДУС 50 дол.

г) Організаційна: Відділ може похвалитись гарно влаштованою власною домівкою в Нар. Домі, в якій відбуває свої імпрези, сходи й засідання.

Контр. Комісія, перевіряючи книги й протоколи, поставила внесок на уділення абсолюторії, що й прийнято одноголосно.

Нова Управа: п-ні Марія Ржепецька, голова, п-ні Оксана Рак містоголова, п-ні Галина Гошовська секретарка, п-ні Н. Пастушенко скарбник. Референтками стали: п-ні Поля Книш фінансовою, п-ні Христина Навроцька культ. освітньою, пп. Х. Воевідка і Н. Білоус суп. опіки, пп. С. Салдан і М. Вовкодав імпрезовими, пп. Л. Раковська і Н. Тершаковець господарськими, п-ні І. Рожанковська організаційною, п-ні О. Соневицька пресовою, п-ні І. Падох — делегаткою до Об'єднаного Комітету.

Контр. Комісія: пп. М. Карпевич, Р. Захарченко, Конашевич, члени, а пп. К. Скоробогата, Я. Салик, заступниці.

Ольга Соневицька

Other—Write in:
(For example: Son-in-law, mother, uncle, cousin, etc.)

P8. Where was this person born?
(If born in hospital, give residence of mother, not location of hospital)

If born in the United States, write name of State.
If born outside the United States, write name of country, U.S. possession, etc. Use international boundaries as now recognized by the U.S. Distinguish Northern Ireland from Ireland (Eire).

Ukraine
(State, foreign country, U.S. possession, etc.)

P9. If this person was born outside the U.S.—
What language was spoken in his home before he came to the United States?

Ukrainian

P10. What country was his father born in?

United States OR Ukraine
(Name of foreign country; or Puerto Rico, Guam, etc.)

P11. What country was his mother born in?

United States OR Ukraine
(Name of foreign country; or Puerto Rico, Guam, etc.)

P12. When did this person move into this house (or apartment)?
(Check date of last move)

УВАГА!

УВАГА!

ВИСИЛКА ПАЧОК В УКРАЇНУ

Висилаємо пачки аж до 44 фунтів звичайною і летунською поштою, чи то принесені до нас особисто, чи переслані поштою, та негайно виготовляємо документи.

Як уже відомо, можна пересилати у пачках тільки нові речі. Також радимо посилати менше готових речей, бо оплати від них вищі.

Маємо на складі великий вибір різномірних товарів (шкіра, матерії, полотна, хустки і т. п.) до пачок, які продаємо по дуже низьких цінах.

ПАЧКИ НАДАЄМО НА ПОШТУ ТОГО САМОГО ДНЯ, КОЛИ ДО НАС ПРИНЕСЕТЕ, А ДРУГОГО ДНЯ ОДЕРЖИТЕ З ПОШТИ ПОСВІДЧЕННЯ. Тому наші пачки доручують: летунські за 6—10 днів, а звичайні за 4—6 тижнів. Хто не вірить, може переконатись.

General Parcel & Travel Co.

632 W. Girard Ave., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 5-8878

ИНЖ. О. СТОЙКЕВИЧ

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

1915

45-ЛІТТЯ

1960

Українська жінка є господарна.

Вона щадить, а ошадності складає тільки в солідній фінансовій установі, такій як

НАЙБІЛЬША УКРАЇНЬКА ЩАДНИЦЯ

The Parma Savings Co.

В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

- основана 1915 року;
- пережила велику господарську депресію в 1930 р. без ніяких втрат для депозиторів;
- ошадності обезпечені до 10,000.00 доларів Федеральною Агенцією;
- платить 4% на ошадності;
- привітна й шкора обслуга;
- \$16,000,000.00 майна.

ЦЕНТРАЛЯ:

5839 Ridge Road
CLEVELAND 29
(PARMA), OHIO
Tel.: TUxedo 4-8700

ФІЛІЯ:

(Ukrainian Office)
2190 Professor St.
CLEVELAND 13, OHIO
Tel. PRospect 1-3627

ЩАДІТЬ
ПО МОДЕРНОМУ

— ЩАДІТЬ
ЧЕРЕЗ
ПОШТУ

Платимо кошти пересилки

КОЖНЕ ЩАДНИЧЕ КОНТО
ОБЕЗПЕЧЕНЕ ДО \$10,000.00

Federal Savings & Loan
Insurance Corp.
WASHINGTON, D. C.

Кожна поштова скринька
це вхід до

The Parma Savings Co.

👉 **То не все одно ДЕ складати ошадності** 👈

У 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ
КНЯГИНИ ОЛЬГИ
придбайте книжку

о. д-ра І. Нагаєвського

Рівноапостольна Свята Ольга

Історичний нарис

Вийшов накладом Союзу
Українок Америки

Ціна \$1 разом з пересилкою.

Замовляти в Централі США

You will obtain best information
in the book

WOMAN OF UKRAINE

Price \$1.00

Order from

Ukrainian National Women's
League

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

ЗИМОВІ ВІРШИКИ й КАЗКИ

..знайдете у книжці

Листочки й платочки

Упорядкувала М. Юркевич

Ціна 40 центів

Замовляти в Централі США